

WESTERN ROMAN

MASSO

cijena 150d broj 653

PECOS

G. F. Unger:

PECOS

Glavni i odgovorni urednik,
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. OOUR Novinska rotacija n. sub. o. OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: dr Ivan Krtalić

Uređivački kolegij: Ivica Bartolić (graf. ur.), Marcel Čukli (»Laso«), Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (biblioteke »Super strip« i »Trag«), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. ur.), Milivoj Pašićek, Ana Župan (ljubavni i erotski romani).

Redakcija: Sonja Dunduš (daktilograf), Zdenka Jočić-Beck (redaktor), Igor Mandić (novinar), Branka Ožegić (teh. sur.), Ana Poldo-Hrastović (novinar).

Tajništvo: Sanja Popović (tajnik), Biserka Pupavac (poslovni tajnik).

Adresa redakcija, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 653

G. F. UNGER: PECOS

Naslov originala: PECOS

Recenzija: Zorislav Ugljen

Prijevod: Božidar Stošić

**Copyright: Bastei-Verlag, posredstvom Geisenheyner & Crone
Stuttgart**

LASO 653 izlazi 18. 4 1986.

I

Archibald Sheepcheese najprije je naišao na mrtvoga konja. Ležao je na rubu prašnjave ceste koja se mogla prepoznati jedino po tragovima konjskih kopita, kotača kola i tegleće stoke.

Imenu Archibalda Sheepcheesea (Ovčji sir) ne treba se previše čuditi. Na ovom svijetu i među njegovim stanovnicima ima mnogo imena koja neobično zvuče.

Zbog svog je imena već kao mali dječak morao ostale dječake udarati po ustima, a nerijetko to pokušavao i s većim i starijim dječacima.

Ipak se ne može reći da je Archibald neki siledžija ili revolveraš. On zaista voli stvari rješavati u miru. Ali njegov poziv zahtijeva da živi među prilično grubim ili čak vrlo grubim momcima. On je kauboj i jahač divljih konja, iako u ovom času on zapravo nije ništa, baš ništa. Izgleda vrlo bolesno i propalo. Samo je njegov konj prilično dobar, ali i sedlo na njemu je

dva vrijedi dva dolara. Archibald ne nosi oružje i nema uza se uopće ništa što bi bilo vrednije od sedla.

Samo je njegov konj vrijedan. Neki drugi čovjek bi ga vjerojatno već odavno prodao. U ovoj zemlji, gdje gotovo svi ljudi izvanredno poznaju konje, on bi za njega mogao postići deseterostruku cijenu prosječnoga kljuseta.

No Archibald Sheepcheese nije čovjek koji bi prodao svoga najboljeg prijatelja. Nipošto!

A danas, toga lijepoga proljetnog dana na sjeverozapadu Arizone, on je na rubu ceste naišao na mrtvoga konja.

U prašini između stvrdnutih kolotečina bilo je mnogo tragova. Ali Archibald Sheepcheese može gotovo svaki trag pročitati tako dobro kao što pismen čovjek pročitava novine. To je naučio kao lovac divljih konja.

Stoga mu je odmah postalo jasno da je ovaj konj bio iscrpljen do srži, te je nesretno posrnuo preko stvrdnute kolotečine

slomivši pri tom prednju lijevu nogu.

Mogli su se prepoznati i tragovi progonilaca i otisci stopa bjegunaca, vjerojatno jahača ovoga unesrećenog konja, koji se nakon pada sklonio među stijene uz cestu.

Archibald Sheepcheese je trenutak prosjedio u prignutom položaju i razmišljao. Sve je ukazivalo na neugodnost, a on je u svom životu upadao već u tolike neugodnosti da im se najradije sklanjao s puta čim bi ih samo naslutio. A ovdje je upravo bila riječ o tome. Archibald Sheepcheese odmah je uočio nevolju u obliku ovog konja.

Treba li da nastavi svojim putem? Ili bi trebao da ipak razmotri stanje? Tragovi jahača koji su slijedili bjegunca vodili su ponovo natrag. To znači da su jahači tamo među stijenama obavili posao zbog kojeg su slijedili bjegunca, pa su se onda vratili.

Tragovi bjegunaca se nisu vraćali, vodili su samo naprijed.

Archibald Sheepcheese počeo je svoju čekinjavu bradu. Njegovo je lice prilično usko i upalo. Pogled iz blistavih očiju sive boje čvrst je i odmjeran. Nos mu nije osobito lijep jer je bio slomljen i više nikad nije potpuno dobio svoj nekadašnji oblik. Usta su mu široka i muški puna, a brada je odavala neodlučnost koja je oprečna s čvrstim pogledom njegovih očiju.

Očito je da je slabije tjelesne

težine, što se može procijeniti po preširokoj odjeći.

Na mjestu gdje su se nekad nalazile korice za revolver, hlače su bile vrlo otrcane. S obzirom na to da se to mjesto nalazilo na lijevoj strani, moglo bi se zaključiti da je na toj strani nosio i revolver – dok je još posjedovao oružje. Ili mu je, možda, te stare hlače netko poklonio?

Još je oklijevao. Tada promotri svoga konja. Njegove uši okrenule su se prema stijenama.

U tom času začuje slabo ste-njanje.

– No, dobro – promumlja prilično nevoljko i odjaše među stijene.

Ondje je našao nekog čovjeka tako teško pretučenog kao što može biti samo čovjek. Da je to bio čak i njegov prijatelj, ne bi ga mogao prepoznati ni po licu, a kamoli po svijetloplavoj kosi ili rastrganoj odjeći, što je nekad bila vrlo otmjena, kao ni po čizmama sa skupim srebrnim mamuzama.

U boci što je bila obješena o Archibaldovo sedlo nije više bilo vode, pa nije za tog jadnog momka mogao učiniti baš ništa – u svakom slučaju ne ovdje na licu mjesta.

-- Dakle, prijatelju – promrmlja – što da radimo? Treba li da vas uzmem na konja ili da dovedem nekog s kolima u kojima ima slame da biste i dalje mogli ležati?

Čovjek koji je stenjao nije ga mogao vidjeti jer su mu oči bile sklopljene. Ipak ga je mogao čuti.

Zacijelo je to bio prilično tvrd momak jer je stenjući isprekidano prošaptao:

– Izdržat ću na konju do grada. Znao je da do King Lodgea ne može više biti daleko. Tamo završava poštanska linija čijom je trasom jahao pošto je prije deset dana otišao iz Prescottta i stalno se držao zapada ili sjeverozapada.

Sagne se da bi podigao čovjeka očekujući da će on zajaukati ili čak zaurlati, jer mu je sigurno bilo polomljeno nekoliko rebara. No, momak je samo priгушено stenjao.

Zaista je to morao biti tvrd momak, razmišljao je Archibald Sheepcheese dok ga je nosio do kamena kako bi s njime mogao uzjahati na konja a da ga ne ispusti iz ruku. Bilo je začuđujuće kako je Archibald Sheepcheese uspio ponijeti teški teret iako je i sam djelovao kao da je nedavno bio bolestan. Kad se s muškarcem našao u sedlu, čovjek se onesvijestio. Archibald je krenu korakom pitajući se što je zapravo s tim momkom. Zašto je bio progonjen i zatim tako teško pretučen? Je li to neki pristojan momak kojeg su uhvatili na prepad i pretukli zbog nekog neprijateljstva ili...

Ima, dakako, mnogo mogućnosti. Archibald Sheepcheese

prestane misliti o tome. Znao je da će ubrzo sve saznati. Umjesto toga pitao se hoće li uspjeti u gradu naći neki posao i dobro se najesti. Uh, glad je gadna stvar.

II

King Lodge je mjestance na kraju velike doline. U ovom dijelu Arizone svi planinski lanci protežu se od sjeverozapada prema jugoistoku. Između njih nalaze se dugačke, a katkad i vrlo široke doline. Sve to zajedno završava još sjevernije na podnožju moćnog Mesa Magollana.

Zgrade su ondje podignute od cigle, kamena ili drveta.

Archibald Sheepcheese projaši mimo kovačnice, poštanskoga kolodvora, staje za iznajmljivanje te prodavaonice živim namirnicama.

Kad je ušao u gradić, iznenadio se što se u tako malom mjestu nalazi previše saluna, restorana i hotela. No tada se sjeti da je čuo kako se u okolici gradića ne nalazi samo veliki Kingov ranč i Kingov rudnik već i još nekoliko rudnika srebra, manjih rančeva i farmi. Doseljenici i farmeri uzgajali su ovdje jednu od najboljih vrsta pamuka na svijetu.

Kada je stigao do saluna s natpisom »Phoenix«, opazio je u sjeni verande nekoliko nepomičnih prilika.

– Dobar dan, gospodo – pozdravi uljudno. – Mogu li zamoliti za jednu obavijest?

Tri čovjeka što su sjedila u stolicama za ljuljanje bili su odjeveni poput prerijskih jahača. Na njegov upit tek su malo otvorili oči ali se nisu ni pomakli, premda mu je bilo jasno da vrlo pomno promatraju i njega i njegova suputnika na konju. Odjedanput su se brzo i spretno podigli, nestalo je umora i ukočenosti, bila su to sad tri budna i čila momka.

– Hej, nije li to možda Blinky Kechum? – upita jedan oštro.

– Ne znam kako se zove ovaj čovjek – odvrati Archibald Sheepcheese. – Najprije sam našao njegova mrtva konja. Prelomio je nogu, a onda ga je netko ustrijelio. Nakon toga našao sam njega. Bio je izvan sebe i zahtijevao da ga prevezem u grad. Možete li mi reći kome da ga predam?

– Na pravom si putu, stranče, mi smo njegovi prijatelji! – reče jedan od trojice nekako osorno.

Nakon toga oni preuzmu onesviještenog čovjeka.

– Kreni ti samo dalje, stranče – reče jedan od trojice zapovjednički. Pogledavši preko ramena Archibalda, učini mu se da je čovjek gladan. – Pojedi nešto prije, stranče!

– Gdje?

– U ovom gradu to je potpuno svejedno. Dobit ćeš jelo svugdje ako kažeš da si gost Kingove družine.

Nakon toga nestane zajedno

s ostalom dvojicom u obližnjem hotelu »Magollan«.

Archibald Sheepcheese se ogleda. Prizor je promatralo i nekoliko drugih osoba, očito građana ovoga grada. Ipak su se držali prilično po strani, kao da nisu htjeli imati ništa s ovim. Nisu samo zbog žege ostali u sjeni kuća i prodavaonica.

Archibald je nagonski osjetio da ovom gradu nešto guši dah i da se ovdje nešto očekuje.

Malo dalje Archibald opazi mali restoran i pred njim sjenuvitu terasu s česmom. Uputi se tamo, sjaše, olabavi sedlo i stupi u restoran. Ondje je bilo ugodno svježe. U četverouglastoj prostoriji nalazilo se otprilike desetak stolova, a uz svaki su se mogla smjestiti po četiri gosta. Prozori su bili zastrti zavjesom, a stolovi pokriveni kariranim stolnjacima. Sve je izgledalo vrlo čisto i ugodno. Archibald odjednom pomisli da ovdje ima svoje prste neka žena.

Malo zatim on je i ugleda. Nije joj moglo biti više od dvadeset godina, kosa joj je bila svijetla a oči plave. Bila je srednje visine i vrlo vitka. Djelovala je nježno, kao da joj je posluživanje gostiju jedina dužnost.

On skine svoj stari šešir i u prvi trenutak se smete, a tada mu se ona učini ugodnom kao rano proljetno jutro i svježom i dragom kao poljsko cvijeće uz bistri potok. Palo mu je na um još mnogo usporedbi.

– Željeli biste nešto pojesti?

– upita ona. – Imate sreće. Kuhinja još nije zatvorena.

– Netko mi je rekao – promrmlja on – da ću svugdje u gradu dobiti nešto za jelo ako kažem da sam gost Kingove družine.

Njezinog prijateljskog pogleda i smiješka odjedanput nestane. Sad je djelovala ljutito i ponosito. Nosnice su joj podrhtavale i Archibald nasluti da je vrlo energična i hrabra.

– Ovdje ne – reče oporo. – Ni jahači Kingove družine ni njihovi gosti ne dobivaju ništa bez naplate. U cijelom gradu može biti drugačije, ali ovdje ne. Dakle, gospodine...

Ona učini nedvosmisleni pokret rukom koji mu daje do znanja da će za svoje jelo ili platiti ili neće dobiti ništa.

U džepu nije imao ni centa, a posljednji put je jeo prije dva dana. Shvatio je da bi trebao otići u neki drugi restoran, ali odlučio da ipak pokuša ovdje.

Slutio je da djevojka ima važnih razloga za svoje ponašanje. Sad mu se još više svidjela.

– Ja sam ovdje stranac i ne znam ništa o ovdašnjim prilikama – reče. – Pronašao sam usput nekog čovjeka u vrlo jadnom stanju i doveo ga u grad.

On očito pripada Kingovoj družini, pa su me stoga htjeli počastiti ručkom. Nisam znao da vi imate nešto protiv Kingovih. Osim toga, moram priznati da nerado primam poklone. Imate

li možda neki posao kojim bi zaslužio malo obilniji ručak?

Ona stupi korak nazad i odmjeri ga od glave do pete. Pogled joj je bio oštar, ispitivački, te Archibald osjeti da se ova djevojka razumije u muškarce, jer joj je i sudbina odredila da odraste među muškarcima.

– Čemu se toliko trudite? – upita ona pomalo podrugljivo – Već sam vam rekla da u svakom drugom lokalu možete biti posluženi a da za to ništa ne platite. U ovom gradu Kingova družina dobiva sve i uzima sve.

On lagano odmahne glavom.

– Bilo bi mi draže kad bih svoj obrok pošteno zaslužio – promrmlja.

Ona se odjednom odluči.

– Ova vrata vode u dvorište – reče. Tamo ima drva za cijepanje. Uostalom, tko ste vi? Odakle dolazite?

– Ah – izusti on pošavši prema pokazanim vratima. Kad ih je otvorio, pogleda preko ramena. – Moje je ime potpuno nevažno. Ne bih želio da ga kažem, gospodice.

On iziđe i zatvori vrata za sobom. Djevojka je još nekoliko trenutaka mirno stajala, a tada se začuje udarac sjekire po drvu.

* * *

Malo zatim dobio je svoj ručak. Radio je za njega čak i više nego što je vrijedio, ali je na neki način naslutio da ga je dje-

vojka stavila na kušnju kako bi saznala koliko je ozbiljna njegova izjava da ne voli poklone.

Bio je jedini gost, jer je bilo tek poslije podne. Ostali gosti ove male gostionice stići će navečer.

Nakon ručka djevojka ga podvori kavom.

– Kako dugo niste jeli? – upita odjednom djevojka iza tezge.

– Dva dana – odvrati on mirno. – Ali i to je bila samo srednje velika pastrva. Takvih bih mogao pojesti tri ili četiri.

Prstima pokaže veličinu, a zatim nastavi piti kavu.

– A zašto ne želite reći svoje ime? Bježite li možda pred zakonom, ili...

– Kad god sam dosad izustio svoje ime, to mi je donosilo nevolju. Vidite, mogao sam vam lagati, reći da se zovem Jim Miller ili Bill Smith, ali to nisam htio.

Ona kimne glavom.

– Moje je ime Opal McInnes – reče i to je zazvučalo kao da time želi postići da i on kaže svoje.

No, on se samo kiselkasto nasmiješi.

– Kad ponegdje nisam htio reći ime, zvali su me jednostavno Pecos – reče. – Nije li to i vama dovoljno?

Umjesto da odgovori, ona nestane u kuhinji. A kad je povikao prema kuhinji da je gotov i da se zahvaljuje, odgovora i opet nije bilo. Stoga iziđe na

prednja vrata. Njegov smeđi konj stajao je mirno uz motku. Napio se vode i zadovoljno frktao.

Archibald pomisli da bi mu trebalo staviti nove potkove. Ah, kakav sam siromah postao, razmišljao je. Kad bih mogao dobiti neki posao makar na nekoliko tjedana, kad bih mogao ostaniti na jednom mjestu, odmah bi mi pošlo nabolje.

On se ogleda. Na verandi saluna, u stolicama za ljuljanje, ponovo su sjedila ona ista trojica. Archibald im pride. Promatrali su ga šuteći i potcjenjivački. Svaki od njih bio je opasan i tvrd momak. To su revolveraši, zaključio je Archibald. Još nikad nije vidio trojicu od ove sorte zajedno. Dosad je susretao samo usamljenike.

A sad, evo ih na okupu. Doduše, vanjskim su se izgledom razlikovali. No iz njih je zračilo nešto zajedničko.

– Izgorio si, stranče, zar ne? – reče jedan. – A prije toga si bio bolestan. Da nije možda revolverski metak kriv za tvoju bolest?

Archibald kimne potvrdno.

– Tako je. A kad sam ozdravio, nisam imao više ništa osim svoga konja. Sve ostalo otišlo je na troškove liječenja i njege. Dogodilo se to u gradu gdje nisam nikoga poznavao. Sad tražim posao. Imate li vi neku ideju?

Još su ga samo promatrali. Čovjek koji je prvi progovorio

izgledao je gotovo kao Indijanac. Bio je ipak bijelac, moglo se to prosuditi po više znakova.

Njegov susjed, košćati i žilavi div, djelovao je posebno grubo. Sad se on uključi:

– Čova nosi revolver na lijevoj strani, i to prilično nisko, ako su to njegove hlače. Eh, hombre, kako ti je ime? Odakle dolaziš?

– Ah, potucam se naokolo, a što se imena tiče, mislim da sam ga zaboravio.

Oni zafrkću kroz nos, reagirajući tako na njegovo protivljenje da se predstavi.

– Zacijelo je iz okolice Langtryja, u porječju Pecosu – ocijeni treći čovjek, mršavko srednje visine i svijetloplave kose, sa žutom kineskom bradicom. U koricama mu dva revolvera. Oči, bistre kao staklo, nisu odavale ništa. Archibald nasluti da je ovo najopasniji član trolista.

– Njegov konj nosi Chishumov žig – nastavi ovaj najopasniji

– a takvih ima samo u dolini Pecosu. Govor mu je kao u tamošnjih stanovnika, a konj mu je s velikoga Chisumova ranča, gdje se nalazi tri tisuće konja. Dakle, u redu, kako je to bilo s Blimkyjem Ketchumom kojeg si našao na putu i dopremio u grad, Pecose?

Tako je Archibald Sheepcheese ponovo prozvan svojim starim nadimkom. On sjedne na ogradu verande i iznese podroban izvještaj. Ipak, nije bilo

mного za izvještavanje, pa je brzo završio.

Nastao je trenutak šutnje. Prvi je prekinе čovjek koji je bio nalik na Indijanca, Apaša:

– Ja sam Chinok Hardin.

– Ja sam Meece Mannen – doda kestenjavi div smeđih očiju.

– A ja sam Chris Panmaker

– promrmlja plavokosi bistrooki momak.

Pecos Archibald Sheepcheese spretno je skrivao svoje misli. Nije pokazivao znakove čuđenja, samo je ravnodušno kimnuo:

– Pretpostavljao sam da imam čast s trojicom džentlmena posebne klase – reče.

Više nije osjećao potrebu da ova tri momka posreduju pri traženju posla. Poznavao je njihova imena i shvatio da su s tri bivša vuka samotnjaka udružila i očito sklopila savez, koji je određivao tok mnogih stvari u ovom gradu.

Pecos Archibald Sheepcheese osjeti poriv da odustane od tražanja za poslom. No Chris Panmaker prozbori suho:

– Čeka te posao na Kingovu ranču, Pecose. Blinky Ketchum, za kojeg si se pobrinuo da stigne do liječnika, tvoj je dužnik. On je na neki način naš rođak i naljutio bi se na nas kad ti ne bismo pribavili posao. Poslije večere možeš s nama odjahati na ranč.

Rekavši to, on se maši za džep košulje i izvuče paketić

duhana. Činilo se da želi smotati cigaretu, no iznenada baci zamotuljak prema Pecosovu licu. Bilo je to toliko neočekivano da bi svaki normalan čovjek prekasno reagirao. Ali Pecos uhvati smotak gotovo nemarnom kretnjom. Promatrali su ga šuteći dok je motao cigaretu, a kad je smotak vratio Chrisu, on reče:

– Podi u dućan i kupi što ti je potrebno. Zatraži račun. Zapiši sve, a račun će platiti Kingov ranč. Poslije će ti se to odbiti od plaće.

Archibald-Pecos shvati da to ne može odbiti. Ova trojica opasnih revolveraša shvatila bi to kao uvredu. Neće ih se tako lako riješiti.

– Hvala – promrmlja on i prijede ulicu prema velikim dućanima.

Trojica su ga pratila pogledima.

– Jeste li opazili kako je lako uhvatio duhan? – upita Chris Panmaker.

– Da, ima brzu ruku i sigurno oko – promrmlja Meece Mennen. – A vidi se i da je o lijevom boku nosio revolver.

– Bilo bi veoma zanimljivo saznati tko je – primijeti Chinok Hardin zamišljeno. – Ja mislim da se on nalazi u bijegu. Trebalo bi da ga zadržimo u vidokrugu dok ne saznamo tko je. Bit će to zanimljiva igra, zar ne?

Ostala trojica kimnu potvrđno.

Archibald u to nestane u prodavaonici.

– Konj mu je prvoklasan – promrmlja Chinok Hardin – i premda je u nuždi, nije ga prodao. Ovaj je Pecos uistinu zanimljiva zagonетка. Da li mu je Opal McInnes zaista dala besplatan ručak?

– Čuo sam da je netko u njenom dvorištu cijepao drva – objasni Chris Panmaker.

Nakon toga zašute i skrenu pogled prema ulazu u grad. Meece Mannen štoviše izvuče i sat. Postalo je jasno da trojica revolveraša nekog očekuju.

Svrnu pogled prema poštanskom uredu što se nalazio uz hotel. Ondje je bilo i stajalište poštanske linije, pa su se putnici mogli iz kočije popeti na hotelsku varandu.

Na uglu poštanskog ureda stajao je, vezan, jedan magarac.

Trojica pogledaju prema njemu, a zatim pogledaju poštanskog službenika koji je izišao iz ureda i također pogledavao na sat, a zatim zaškiljio prema njima.

Napolju, u ravnici, mogao se opaziti oblak prašine.

– Stiže poštanska kočija – promrmlja Chinok Hardin.

– Gotovo u minutu – zabrunda Meece Mannen.

– A s njom i veliki Bill Fletcher – doda Chris Panmaker, ali na način koji je osim zloradosti odavao i potajnu prijetnju.

Šutke su čekali i promatrali kako kočija prolazi kraj njih i uz škripu kočnica zaustavlja se pred poštanskim uredom i hotelom.

Pričekali su dok se nije razila prašina, a tada su ustali i nemarno se pokrenuli.

Iz kočije izide jedna žena, farmerka, dvije djevojke što će raditi u plesnoj dvorani, jedan mršavi trgovački putnik koji obično dolazi u King Lodge svaka tri mjeseca, te neki visok, naočit muškarac u tamnom odijelu, koji je pod prslukom nosio dva revolvera. S krova kočije kočijaš mu skine i doda sedlo.

Čovjek ga natovari na rame i noseći u drugoj ruci tešku torbu krenne u hotel. Ali ovdje mu se ispriječi Chinok Hardin.

– Ne, ovamo ne! – naceri se Chinok Hardin prijazno.

– Ni ovamo, ni bilo kamo u King Lodgeu, Bille Gletcheru! – začuje čovjek sa sedlom za leđima Mannenov glas.

– S obzirom na to da vam se ovdje uopće ne bi svidjelo – nadoda Chris Panmaker. – Ovom gradu nije potreban šerif.

Čovjek sa sedlom se polako ogleda i ustanovi da je ukliješten. Spusti torbu, a sedlo mu s ramena lagano klizne na tlo. Odmah je shvatio kako stoje stvari u ovom gradu.

Ponudu da nastupi na mjesto šerifa dobio je pismeno. Nudila mu se dobra plaća, a kako su

ponudi bili priloženi i putni troškovi, došao je ovamo da se upozna sa stanjem izbliza.

Sad je saznao sasvim dovoljno. Od gradskih vijećnika i građana nije ovdje bilo nikoga. Tek na stanovitoj udaljenosti moglo se opaziti nekoliko promatrača.

Čovjek što se zvao Bill Fletcher osjeti se veoma usamljenim. Promatrao je trojicu što su ga okruživala. Možda bi pojedinačno sa svakim od njih prihvatio izazov, ali trojica su bila za njega previše, to prije što od građana nije bilo nikakve pomoći.

On najednom kimne s odobravanjem.

– Nisam budala – reče promuklo. – Ovdašnje stanje nije mi bilo prikazano dovoljno jasno. Sutra sjedam u kočiju u suprotnom smjeru.

– Ne, nego danas, i to smjesti, na onog magarca ondje – reče Chinok Hardin mirno. – Mi se ipak poznajemo, Bille Fletcheru, zar ne? A ovo ovdje su gospoda Meece Mannen i Chris Panmaker. Sklopili smo savez i najpristojnije vas molimo da zajašite ovu životinju te da se nosite do đavola. Jeste li razumjeli?

Promatrali su ga sa tri strane kao što bi tri vuka promatrala jelena što je zaglibio u snijegu.

Bill Fletcher je zacijelo bio neustrašiv muškarac. Stekao je i stanovit glas srčanog borca

koji je revolverom ukrotio više divljih gradova. Stisnuo je zube tako čvrsto da se začulo kako škripaju. Lice mu je potamnijelo, a čelo mu probio znoj. Nije bilo sumnje da će se loše provesti ako odmah ne odmagli odavde.

Dok se borio s ponosom, padne mu, kako mu se činilo na um dobra ideja. Uzme putnu torbu i sedlo te se uputi prema magarcu. Bila je to veoma niska životinja. Kad bi na njoj jahao, noge bi mu strugale po prašini.

Hoće mi se i narugati, razmišljao je i zastao nekoliko trenutaka. Znao je da trojka stoji iza njega, ali sad ga više nisu imali u kliještima. Kad bi se okrenuo, imao bi ih pred sobom. Mogao bi se, dapače, baciti iza bačve za kišnicu što je stajala na uglu. Da, sigurno bi to bio dobar zaklon. Ali što tada?

Morao bi se boriti s trojicom revolveraša, od kojih je vjerojatno svaki za sebe potpuno dorastao. Odjednom osjeti da ovaj put ne bi imao sreće.

Prezirao je kukavne građane koji su mu poslali pismenu ponudu, a sad, kad je stigao i našao se u mišolovci, sad se skrivaju u svojim kućama ili prodavaonicama. Odjedanput snažno pljune u prašinu i stavi sedlo na magarca. Bilo je preveliko, ali ga ipak nekako učvrsti, pa privezao na njega i putnu torbu. Uhvatio magarca za uzde i

odmarširao iz grada ne ogleđavši se nijedanput.

Trojica revolveraša polako krenu prema verandi saluna.

U gradu se nije pomaklo ništa, baš ništa.

III

U prodavaonici se nalazilo nekoliko ljudi koji su, kao i Pecos, kroz izlog i otvorena vrata promatrali što se zbiva na ulici. Nije im trebalo mnogo pa da shvate kako je tamo preko jedan čovjek odbacio sav svoj ponos i povukao se, jer je točno znao da bi inače morao umrijeti.

Netko od njih reče:

– Ipak taj Bill Fletcher nije tako velik. Pogledajte ga samo kako briše!

– Je li to čudno? – zapita suho vlasnik dućana. – Ima li nekog u ovom kraju koji ne briše pred Dingovom družinom?

– Blinky Ketchum je pretučen, a on pripada Kingovoj družini! Netko se to ipak usudio, ali samo tko?

Zašutjeli su i opet se sjetili odrpanog stranca što je posljednji ušao u prodavaonicu i za kojeg su znali da je dopremio Blinkyja Ketchuma u grad. Vidjeli su ga i s trojicom revolveraša, ali u času kad je ušao pažnju im je odvratilo ono što se događalo pred hotelom.

– Što želite, stranče? – upita vlasnik dućana oštro. U njegovu se glasu zapažala odbojnost i prezir.

– Pripadam Kingovoj družini i želio bih ovdje kupiti neke potrebne stvari – odgovori Archibald Sheepcheese. – Obaviješten sam da jahači Kingove družine imaju ovdje otvoren kredit. Ili možda nije točno?

Glas mu je odzvanjao nekom tvrdoćom.

Zapazio je prezirne poglede građana i to ga je razljutilo. No sad su djelovali nesigurno, pa čak i strašljivo.

Zagledao se zatim u vlasnika. On izdrži njegov pogled, ali u očima ovoga mršavog, sjedokosog čovjeka nije se moglo ništa pročitati. Sad se vlasnik obratio bljedolikom mladiću, očito svom pomoćniku.

– Daj mu što treba, Jeffe! – naredi. – No neka ti potpiše potvrdu.

Više se nije zanimao za njega. i ostale mušterije okrenuše leđa Archibaldu. On je osjećao njihov prezir i nemoćno neprijateljstvo. okrene leđa i on njima i uputi se za blijedim pomoćnikom u postranu prostoriju. Našli su se sami u odjelu za odjevne predmete. Pomoćnik se odjedanput zlobno nasmiješi i šapne:

– Svima je ušao strah u kosti, zar ne? Cijeli se grad sastoji od slabića i kukavica, koji bi se najradije sakrili pod krevet. Da i ne govorim kako je silni Bill Fletcher potprašio pete i zbri-sao iz grada na magarcu, ha, ha, to mi se posebno svidjelo! Vi ste ovdje novi, gospodine, pa

vam želim reći da sam potpuno na vašoj strani. Na ovom mjestu gdje sam, ja sam vrlo važna osoba za Orsona Kinga. Nemojte misliti da sam neki bezvezni trgovački pomoćničić, morate znati da mogu i vama dobro poslužiti.

Promatrao je Archibalda svojim blijedoplavim očima, u kojima se čitala zabrinutost, ali i drskost.

Pecos osjeti nešto poput sažaljenja. Ovaj klip an zacijelo pati od osjećaja manje vrijedosti, pa da bi sebi dokazao kako je ipak netko i nešto, špijunira za Orsona Kinga. Pecos je slutio da je upravo ovaj klip an otkrio družini tko dolazi ovamo kao novi šarif pa su ga i očekivali. I još je neke druge neugodne stvari naslućivao, pa odluči da na Kingovom ranču ne radi ništa osim poštenog kaubojskog posla. Nasiljem i možda nekom borbom za prevlast u gradu neće dobiti ništa.

Kupio je samo nekoliko najpotrebnijih stvari kako bi bio siguran da će ih moći otplatiti jednomjesečnom zaradom. Nakon toga se vrati u glavnu prostoriju. Vlasnik je stajao kod blagajne i nešto računao. Pogledao je Pecosa preko naočala.

– Vi ne nosite revolver – reče odjednom. – No, na Kingovu ranču ćete ga sigurno dobiti, nije li tako?

– Možda – odvrati Pecos i pride vratima. Napolju se već spustio sumrak. U dućanu su

bile upaljene svjetiljke. Pomoćnik pride s potvrdom u ruci i pruži je vlasniku.

— Ujače John — reče — ovaj mi kauboj nije htio reći svoje ime i potpisao se samo »Pecos«. Da li je to dovoljno?

Vlasnik pogleda prema Pecosu.

— Tako, dakle, zovete se jednostavno Pecos, a očevo ime prešućujete...

Pecos kimne glavom i šuteći izide.

— * * * —

Kad je stupio na verandu saluna, Chinoka Hardina više nije bilo ondje, a Meece Mannen i Chris Panmaker upravo su se spremali da odu. Pogledali su ga oštro i prepoznali u novom odijelu.

— No, tako je već bolje — nasmejao se Meece Mannen. — Ali, nešto još nije u redu. Možeš li mi ti, Chrise, reći što ovdje nedostaje?

— Bez revolvera kao da je gol — odvrati Chris Panmaker nemarno. — On je od one vrste ljudi kakve u ovoj zemlji bez revolvera ne možeš zamisliti.

— Točno! — složi se Meece Mannen, odmjeravajući Pecosu koliko mu je to dopuštalo oskudno svjetlo što je dopiralo iz saluna.

— Želiš li revolver. Pecose? Imam rezervni kolt u džepu sedla.

— Ne, ne treba mi revolver — odvrati Pecos.

Buljili su u njega šuteći, a za-

tim krenu. Meece Mannen mu dobaci preko ramena:

— Pođi na večeru, Pecose!

Uskoro zatim sjedili su za stolom u uglu hotelskog restorana. Poslužitelj je odmah došao k stolu kao da su stigli posebno cijenjeni ili jedini gosti. Kad je primio narudžbu i izgubio se u hodniku što je vodio do predvorja hotela, stiže Chinok Hardin, sjedne na slobodnu stolicu i odmah ispriča što se dogodilo Blinkyju.

— Pretukli su ga Wagoneri. Došao je k svijesti pa mi je ispričao da je da sestrom braće Wagoner bio na jezeru. Kaže da joj se dopalo kad ju je poljubio. Da, ima on sreću kod djevojaka. Izgleda tako privlačno da sve o njemu sanjaju i žele...

— Više nikad neće tako izgledati, to je prošlost — prekine ga Chrid Panmaker. — Prilično su ga demolirali, zar ne?

Hardin i Mannen su najprije razmišljali, a onda potvrdili.

— Da, tako zgodno neće naš Blinky više nikad izgledati — promrmlja Mannen bez sažaljenja.

Wagoneri su slijedili sestru, a zatim su doveli i oca. Blinky je pobjegao, ali su ga progonili. Kad mu je konj pao, izgubio je revolver. Tako se nije mogao braniti oružjem kad su ga napadali i premlatili. Kune se da nije napastovao djevojku, naprotiv, ona je drage volje pošla s njim do jezera. — Nakon kraće stanke doda: — Ne preostaje

nam drugo nego da posjetimo Wagonere.

Time je rekao sve što se u ovoj prilici moglo reći, jer ostali smo kimnu i posvete se jelu, koje je posluga brzo donijela.

Pecos je također jeo s apetitom, iako nije prošlo mnogo vremena od posljednjeg obroka. Njegovo izgladnjelo tijelo trebalo je nove snage.

Pri tome je i razmišljao. Sad je bilo jasno zašto je čovjek što ga je našao u onako bijednom stanju dobio batine. Momak je, dakle, pokušao zvesti djevojku, što su mu njena braća i otac uzeli na zlo.

Pecos opet zapazi skrivene poglede sa strane. Ostali gosti su ih neprekidno promatrali, a raspoloženje u lokalu bilo je takvo kao da svi nastoje da ne privuku posebnu pozornost trojice revolveraša.

Kad su pojeli i ustali od stola, prikriveni pogledi pratili su ih sve do izlaza.

Račun nisu platili.

Na vratima Chris Panmaker naglo zastane i okrene se. Pokretom ruke skloni na stranu Pecosu koji je išao posljednji, kako bi imao bolji pregled cijele prostorije.

— Hej, zar nam nitko neće poželiti sretan put do kuće?! — upita prigušenim glasom.

Nastala je takva tišina da su se mogli čuti šumovi s ulice i štropot iz kuhinje.

Panmakerov se pogled priljepi čvrsto za jednog čovjeka.

Ovaj naglo ustane i reče ozbiljnim tonom:

— Želim vama i vašim partnerima sretan put do kuće, gospodine. Želim to u ime svih prisutnih.

Chris Panmaker se nasmijuje, pa se okrene i izide.

Pecos zastane u čudu. Gosti su ga promatrali i vidjeli čuđenje na njegovu licu. Osim toga, vidjeli su i da ne nosi revolver. Time im ipak nije postao simpatičniji. Vjerovali su da je od sad postao članom Kingove družine i da će uskoro pripasati revolver.

Pecos se okrene i proslijedi za revolveraškom trojkom. Oni su već stigli do konja. On požuri preko ulice i baci se na svog riđana. Na izlazu iz mjesta pristigne trojicu jahača. Jahali su prilično brzo i šuteći. Uskoro su skrenuli s prašnjave ceste. Jahali su otprilike petnaestak kilometara da bi kroz pojas polukružno smještenih brežuljaka napokon stigli do prilično prostrane uvale.

Dolje, na farmi, gorjele su svjetiljke, a na mjesecini su se ocrtavale oranice, obrađena polja i obori za stoku.

— Kako su samo smjeli onako gadno pretući našeg Blinkyja, kad je djevojku htio samo razveseliti? — izusti Chris Panmaker i stavi se na čelo. Ostali jahači krenuše za njim.

Pecos je također morao za njima — da, morao je! Znao je da ga više neće pustiti da ide

svojim putem. Očito je da ih veseli što su ga zadržali uz sebe. Slutio je da bi to moglo imati veze s time što im nije htio reći svoje ime.

Možda misle da je za njim raspisana potjernica? On ih je smatrao dovoljno beskrupuloznim da se za cijenu dobre nagrade odreknu njegovih usluga.

Ali u Pecosu je počela rasti i znatiželja da upozna Kingov ranč i njegove pripadnike. Prijećao se da je ime Orsona Kinga već negdje čuo. Kakav bi čovjek mogao biti taj Orson King?

Sad je posve jasno da njegovi jahači kontroliraju ne samo ovaj kraj nego čak i grad, i da se bez njihove suglasnosti ovdje ne može ništa dogoditi.

U ovom se trenutku očividno žele obračunati s Wagonerima.

Posve mirno i kao samo po sebi razumljivo projahali su preko povrtnjaka dospjevši tako u dvorište male kućice. Bila je to obična drvenjara. Wagoneri su očito svu svoju radnu energiju usredotočili na poljoprivredu. Gradnju pristojnijeg doma ostavili su zacijelo za poslije.

Pecos je očekivao da će se sad svjetlo u kućici ugasiti. Ali Wagoneri čini se nisu bili izdjelani iz mekog drveta bojažljivog ratar. To je potvrđivala i činjenica da su se usudili izlupati Blinkyja Ketchuma.

Pecos se zadrži malo po stra-

ni. Znao je da mora ovdje ostati, ali sudjelovati nije želio.

Konji su se zaustavili i nastala je potpuna tišina. I u kućici je bilo tiho.

Tada se ogласi promuklo grlo Chinocka Hardina:

– Izlazite iz te vaše bajte!

Izrekao je to bez prijetnje, ali se ipak stjecao snažan dojam nečega neizbježnog.

Odgovora nije dobio odmah. U kućici je i nadalje sve bilo tiho, a onda se odjednom začuje jecanje neke žene ili djevojke.

Napokon zazvoni neki duboki bas:

– Dolazimo! Znajte da kod sebe nemamo oružja, vi, revolvere junačine! Dolazimo! Ne mislite valjda da smo se sakrili u mišju rupu!

Nije trebalo dugo čekati i na vratima se pojave tri muškarca. Sličili su jedan drugome. Srednje visine, ali njihove prilike okruglih glava, kratkog vrata i dugih ruku djelovale su vrlo snažno.

Pecos je poznavao ovaj soj. On može mukotrpno i neumorno raditi, ali i izići na kraj s petnaestak kilograma težim momcima.

Vidio je takve ljude na gradilištima željeznice, gdje su radili na polaganju pragova i tračnica, na gradnji mostova. Poznao je te irske debeloglavce, koji ne znaju za strah.

Evo, trojica od te vrste stajala su sad pred kućicom i zurila u došljake.

– Kako ste smjeli onako premlatiti Blinkyja Ketchuma? – reče Chris Panmaker predbacujući. – Zar niste mogli izračunati koliko će Kingova družina izgubiti na ugledu ako dopusti da jedan njen član bude ovako pretučen? Gdje vam je poštovanje? – Nakon ovih nemarno i gotovo podrugljivo izgovorenih riječi ponovo nastane tišina.

Trojica Wagonera stajala su prkosno kao tri bizona kojima je svejedno što je bilo i što će se dogoditi.

– Dakle, Nade, hoćeš li odgovoriti? – upita Chinock Hardin tako umilno i prijateljski da je to zazvučalo opasno.

Stariji čovjek, što je stajao između svoja dva sina i od njih se razlikovao samo po širokoj čeli, uzme polako dah i progovori:

– Taj Blinky Ketchum oblijeće već tjednima oko Flore i priča djevojci o nekom širokom svijetu i o tome kako ona ovdje sirotinjski živi i kako bi joj bilo lijepo kad bi s njime pošla odavde. Mi smo ga nekoliko puta opomenuli. Rekli smo mu što o njemu mislimo i zatražili da Floru više ne napastuje. Nije poslušao. Tada smo ih našli kod jezera. Došli smo u pravi čas. Čujte, vi ste još premladi da biste mogli imati toliku kćerku kao što je Flora, ali bi vam ona mogla biti sestra. Pa zar biste dopustili da momak kao što je Blinky Ketchum zavede vašu sestru i toliko joj zavrti pamet

da bi je na kraju upropastio onako kako jednu glupu djevojku može upropastiti samo momak poput vašeg Blinkyja Ketchuma!?

Njegov je glas na kraju poprimio neku produhovljenu ozbiljnost. Iako golem i grub, on je u biti bio naivan toliko da je vjerojatno podlegao iluziji da će ga ova revolveraška trojka shvatiti.

Dok je govorio, i on i njegovi sinovi stajali su nepomično. Očekujući kako će se razvijati događaji, ponovo su se doimali poput okamenjenih bizona. Bili su u košuljama i nenaoružani.

Pecos pogleda revolveraše. Osjetio je goruću znatiželju pretpostavivši da poslije ovoga neće nastupiti grubo.

Chinock Hardin uzdahne duboko, kao da mu je odluka koju je donio pala vrlo teško i da dobro shvaća njihovu nevolju. Odjedanput reče:

– Naravno da te možemo razumjeti, Nade Wagoneru. I tebe i tvoje sinove, Neda i Bada. Kad bismo imali tako slatku sestru kao što je Flora, razumljivo je da momke poput Blinkyja ne bismo puštali bliže od deset koraka. Ali, stvar ima i drugu stranu. Kad bi Kingova družina dopuštala da se njeni članovi pojedinačno progone i premlaćuju, tada bi se mogli u ovom kraju pokazivati samo u društvu tjelohranitelja. A najbolji tjelohranitelj je strah od Kingove družine. Nade, mi vam nećemo

nategnuti kožu preko ušiju kako smo to namjeravali u prvi mah. Tvoje su nas riječi dirnule. Unatoč tome, dajemo tebi i tvojoj obitelji deset minuta vremena da pokupite svoje krpice. Kad istekne deset minuta, vaša je prilika propala. Jesi li me razumio, Nade Wagoneru?

Ovaj istupi korak naprijed i podigne šake. Zamlatara njima i poviče:

– Sjašite s konja, vi, nitkovi! Borite se pošteno s nama! Ali zato ste previše strašljivi! Izvući ćete svoje koltove i pucati po nama. To je lako. Pri tom ćete se osjećati kao polubogovi. Ljudski su životi u vašim rukama. Smatrate se jakim i nenadmašnim. Oho, velika Kingova družina! Ona vlada ovim krajem, i...

– Začepi gubicu, Nade! – prekinu ga Chris Panmaker. Iako mu glas nije zvučao snažno, djelovao je britko. Bio je hladan poput leda i oštar kao nož.

– Da, pucat ćemo! – upadne u odlučujuću tišinu Chinok Hardin. Odjednom mu se u ruci našao revolver. Opali jedan metak u kuću. Unutra padne stolna svjetiljka, petrolej se razlije i počne gorjeti. Djevojka počne vriskati. Wagoneri pohrle u kuću da ugase vatru i da spakuju svoje stvari.

Otprilike četvrt sata poslije Pecos je opet jahao za trojicom revolveraša. Šutke su prešli petnaestak kilometara i pregazili jedan prilično širok potok. On-

dje su zastali da bi napojili konje. Prošlo je oko pola ove svijetle arizonske noći.

– Ti se još čudiš, Pecose? – upita Chinok Hardin, primjetno raspoložen.

– Da, zbilja se čudim – prizna Pecos.

Trenutak su šutjeli, a tada Chinok Hardin nastavi:

– Još nam ne želiš reći svoje pravo ime?

– Ne.

– Pa dobro, Pecose. Prije ili poslije saznat ćemo tko si. Vjerujemo da si revolveraš kao što smo i mi. Gledaj, mi smo također nekada sami jahali, a ti si na vlastitoj koži iskusio kako se jedno osjeća čovjek kad ima smolu da ga sudbina napuca. Tebi je ostao samo konj, nisi mogao platiti ni ručak. Postao si ništica, izgladnjela i propala skitnica. Nije li tako, ili...?

– Nešto slično – prizna Pecos.

– Vidiš li – nasmijulji se Chinok Hardin i njegovi bijeli zubi bljesnu na mjesecini. – Nitko od nas kad je sam nije toliko značajan kao kad smo zajedno. Mi gospodarimo ovim krajem. U gradu dobivamo sve besplatno. Dopuštamo, doduše, da nam se ispostavi račun, ali svatko zna da ga nikad nećemo platiti. Možemo od ljudi u ovom kraju zahijevati štogod želimo, i to ćemo dobiti. Mi smo ovdje gazde. To je ono što nas čini zadovoljnim i ponositim. Ovo je naša zemlja. Sve pripada nama!

I tako će još dugo ostati.

— Nemojte se zavaravati! — odvрати Pecos mirno. — Bilo kad će se ljudi u ovom kraju prestati plašiti revolvera. Nedo- staje im samo nekoliko ljudi ko- ji imaju petlje. Kad dobiju njih, poslat će vas do đavola.

— Točno — reče Chinok Har- din suho. — Upravo zato pazi- mo na svakog momka koji bi mogao imati značajke vođe ili pobunjenika protiv našeg su- stava. Dokle god možemo spri- ječiti da ovce dobiju predvodni- ka, bit će nam dobro. Mi gospo- darimo teritorijem u promjeru od gotovo stotinu pedeset kilo- metara.

— A zakon? — upita Pecos prigušeno.

— Daleko je, daleko je zakon — uskoči sad Chris Panmaker. — Negdje oko trista pedeset ki- lometara. Šerif i skupljač pore- za dolaze ovamo samo jedan- put godišnje, a onda čine sve da što prije završe posao i odu. Po- trebniji su u južnijim krajevima.

Tamo su Apaši ponovo na rat- nom pohodu i ima prepada na poštanske kočije, oni pljačkaju banke, krađu stoku. To se ovdje ne događa. Mi takve stvari ne trpimo, pa se šerif ovdje ne za- država dugo. Razumiješ li ti to sve, Pecose? Ako si u bijegu, ne moraš se zbog toga brinuti. Ov- dje si na sigurnom. Ne želiš li ni sad reći svoje pravo ime?

— Ne.

Nakon njegova kratkog odgo-

vora svi su šutjeli i šuteći odja- hali dalje.

Stigli su na ranč u dubokoj noći. Pecos je ostao razočaran, jer ono što se vidjelo nije bilo ni veličanstveno ni vrijedno divlje- nja. Sve je bilo jednostavno i svrsishodno, nije to bilo djelo čovjeka koji bi želio svojim na- sljednicima stvoriti trajni dom.

U oborima je bilo mnogo ko- nja, a kuća za spavanje bila je dugačka, sagrađena tako da se u njoj može smjestiti velik broj jahača.

Pecos je slijedio trojicu jaha- ča. Ostavili su konje u koralu, skinuli sedla i uputili se između staja prema dugoj spavaonici.

— Potraži tamo prazan kre- vet — reče Chinock Hardin i produži s ostalom dvojicom. Očito su oni imali poseban smještaj.

Pecos uđe. Na jednom stolu žmirkala je svjetiljka. Pokraj stola stajao je neki čovjek u pre- velikim gaćama i ispijao šalicu kave. Kad ju je odložio, zabulji se u Pecosa i reče:

— Fuj, hladna kava puna ta- loga. Jesi li ti novi, čovječe?

— Jesam — odgovori Pecos i ogleda se. Uza zidove dugačke prostorije stajali su jednokatni kreveti. Bilo ih je barem pet tu- ceta, ali zauzeta nije bila ni po- lovica. Nije to čudno, jer na ve- likim rančevima ne žive svi ja- hači u glavnom objektu, već su raspoređeni po manjim kućica- ma uz granice ranča.

Pecos pride jednom ležaju u kutu.

Čovjek kraj stola dobaci za njim:

– Ako si nov, pruža ti se prilika da obaviš jedan vrlo važan zadatak. Uzmi šalicu i podi preko u kuhinju. U loncu ima još dosta kave. Donesi i meni koju šalicu. U meni gori kao u topovskoj cijevi za vrijeme rata.

Pecos se okrene i promotri čovjeka. Bio je jak poput bika, tko zna, možda je baš u ovoj spavaonici predstavljao bika, pa je to htio novajliji odmah utuviti u glavu.

Već je u mnogim spavaonicama Pecos naišao na slično stanje. Budući da je u međuvremenu smazao dva obilna obroka, osjetio se sposobnim da izbori povoljno mjesto na rang-listi ove družine. Stoga suho odvraća:

– Ne znam tko si, brajko, ali ako si baš i guverner, morat ćeš sam po kavu.

Čovjek se začudi, spusti okruglu glavu a čelo mu se prijeteći nabora.

– Ja sam Bill zvan Čekić – reče. – Sretna je okolnost da ti mogu odmah zabiti u glavu što se događa tvrdoglavcima kao što si ti.

Prišao je bliže. Bio je to jedan od tipova koji svaki otpor savladavaju silom.

Gurnuvši šaku pod Pecosov nos, Bill zareži:

– Pomiriši ovo, mladiću! Što misliš kako će ti biti pri duši

kad ti ovim zabijem u glavu poštovanje i poslušnost?

– Mir! – začuje se hrapav glas iz jednoga mračnog ugla. Nekoliko se spavača, dakle, probudilo.

– Do vraga, Bille, zašto nam ne daš da spavamo?! – upita neki drugi glas ljutito.

– U meni sve gori – odvrati Čekić-Bill – a ovaj novajlija odbija da mi donese kavu. Moram protiv toga nešto poduzeti, zar vam to nije jasno?

Sad su se već gotovo svi probudili, samo se još iz jednog ugla čulo hrkanje.

Čekić-Bill se odluči za dalju aktivnost. Desnicom prihvati Pecosa za košulju i privuče ga k sebi.

Ali tada ga pogodi Pecosova ljevica ispod rebara, u predjelu jetara.

Čekić-Bill je tvrd momak i vjerojatno najjači u ovoj spavaonici, no na ovakav precizan udarac nije bio pripremljen.

Pecos se uspio lako otrgnuti od njega. Kad se Čekić-Bill htio baciti na njega, pogodio ga je slijeva i zdesna, zatim ljevicom u pleksus, a desnicom odozdo pod bradu. Ovi su udarci bili nevjerojatno brzi i teški. Čekić-Bill otetura nekoliko koraka unazad i najzad sjedne na pod. Nije se onesvijestio, ali mu je pogled postao sanjarski i prazan. Ispružio bi se na podu da mu se leđa nisu oslonila na nogu kreveta. Sjedio je ne mogavši više ustati.

Tišinu je remetilo samo Charlyjevo hrkanje u kutu.

Potpuno se probudivši ljudi su se podigli na noge.

Jedan od njih reče:

– Mislim da je to bilo vrlo upečatljivo. Oduvijek sam smatrao da će Čekić-Bill naletjeti na nekoga koji te stvari bolje zna. Pogledajte ga kako samo nostalgično gleda.

Nakon dužeg vremena, ne baš preveliki mozak Čekić-Billa ponovo je proradio. Tek sada je shvatio što mu se dogodilo.

Polagano se uspravi i upita gotovo pomirljivo:

– Kako ti je to uspjelo? Nisam te mogao uopće pogoditi, a ti si me udario kao čekićem. Kako si to izveo?

– Pokušaj još jedanput, pa ću ti ponovo pokazati – odvrati Pecos. – Ali tada ću tražiti i da ti doneseš kavu.

Čekić-Bill razmisli. Svrbjelo ga je da opet pokuša sreću. Ali mu je nagon bio pouzdaniji.

– Bilo bi glupo – reče da ovako kasno pijemo kavu. Već je ionako hladna i sastoji se još samo od taloga. Mislim da je pametnije da krenemo na spavanje. Vrućina me prošla a s njom i žed.

I krene prema svom krevetu. Pecos se također ispruži. Skinuo je samo čizme jer je noć već bila pri kraju. Preostalo mu je jedva dva sata sna.

IV

Doručak je bio spremljen još prije izlaska sunca. Crni kuhar

znao je svoj posao bolje od ostalih kuhara na rančevima koje je Pecos dosad upoznao.

Kad su izišli, sjedokosi i mršavi predvodnik je raspoređivao ljude. Pecosu je odmah postalo jasno da predvodnik, koji se zvao Sol Stedloe, zna svoj posao. Već po načinu na koji je podijelio poslove i po kratkoći uputa moglo se zaključiti da je to pravi kauboj.

Zatim upravi pogled u Pecos.

– Što ti znači? – upita kratko.

– Ja ovdje ne mogu birati posao – odgovori Pecos. – Ali uz posebnu nagradu mogu jahati konje s kojima ne možete izići na kraj.

– Dobro – reče tada – možemo pokušati. Charly, odvedi ga do naših pastuha. Neka pokuša sreću. Za svakoga konja imaš šest dolara premije.

Pecos kimne.

– To je pošteno – reče. – Kaubojska plaća i pet dolara za svakog konja na kojem se nijedan drugi jahač ne može održati.

Predvodnik kimne i htjede se okrenuti, ali tada pogleda Pecosov opasač.

– Nemaš revolver?

– Ne – odvrati Pecos.

– I zoveš se samo Pecos?

– Ne mislim se ovdje duže zadržati – samo nekoliko tjedana dok ne zaradim nešto novaca za put.

– Ako zakažeš, nećeš dobiti

ni ručak – odvrati predvodnik i uputi se prema glavnoj zgradi.

Pecos je slijedio Charlyja do obora u kojem se nalazilo desetak divljih mustanga. To je onaj isti Chalry koji je noćas tako melodiozno hrkao.

– I ja sam se dobro snalazio u sedlu – reče Charly – ali s vremenom čovjek popusti. Sol Stedloe će te zaista poslati k vragu ako si se previše hvalisao.

Pecos je šutio. Kad su prišli oboru, nasloni se na gornju prečku i dlanovima podupre bradu.

Promatrao je te lijepe konje, potomke one španjolske punokrvne rase što je stigla ova-
mo s konkvistadorima.

– To su najbolji primjerci iz velikoga krda mustanga što smo ih pohvatali prošle godine – izvijesti ga Charly. – Ostali su već pripitomljeni, samo ovi još ne. Pokušavali su to naši najbolji jahači, ali...

Zašuti jer je Pecos skinuo laso sa stupa ograde i provukao se između prečaka u koral. U sredini obora bio je zabijen jedan stup, dovoljno čvrst da se za njega može privezati podivljali konj što se otima kao lud.

Charly je promatrao kako Pecos priprema laso. Savio je sasvim malu petlju, i nije je vitlao preko glave već ju je držao u visini koljena.

Naišli su neki jahači, kao slučajno.

Odjednom se ovdje stvorio i predvodnik, a zatim i trojica revolveraša, Hardin, Mannen i Panmaker. Za njima je stizao i neki krupan, crvenokosi čovjek, otmjeno odjeven, sa dva revolvera na opasaču i debelom cigarom u ruci, koju je držao samouvjereno i gotovo izazivački, kao da je ta cigara dokaz nekakve vlasnikove važnosti i veličine.

Svi su očekivali što će se dogoditi. Čuli su već za umjetnike u bacanju lasa koji ga bacaju munjevitim pokretom odozdo prema gore. Ta se tehnika razvila uz obale rijeka Brazos i Pecos, gdje mnoštvo konja i goveda živi u divljini pa čovjek valja biti spretan da bi ih uhvatio.

Promatrači su naslutili da će vidjeti znalca na djelu, a i konji nisu naslućivali ništa dobro. Rastrčali su se koralom i njišteći podizali silnu prašinu.

Pecos se držao sasvim blizu stupa. Odjednom, bez ikakve pripreme, laso poleti, odmota se i petlja se rastvori upravo na mjestu gdje se nalazila glava jednoga konja. Životinja je formalno utrčala u petlju.

Pecos omota laso oko stupa. Više se nije morao osobito naprezati jer je stup zadržavao životinju u njenoj borbi. Kad bi laso malo olabavio, Pecos bi ga još više pritegnuo. Konj se sve više približavao stupu, sloboda

kretanja bivala je sve manja. Kad je vratom dodirnuo stup, stajao je mirno i drhtao.

Tada ga Pecos odriješi i pu-
sti.

Uskoro je imao na lasu i drugoga konja. Ova se igra ponavljala još nekoliko puta. Pecos je privikavao konje na laso, želeći ih uvjeriti da u borbi protiv nje-
ga nemaju nikakvih izgleda.

Kad je odlučio završiti predstavu, gledaoci su već dovoljno vidjeli. U svom životu boljeg bacača lasa još nisu sreli.

Predvodnik šutke kimne. Bilo je to priznanje jednoga šutljivog čovjeka da je u Pecosu dobio izvrsnog pomoćnika. Tada krene, no revolveraši i crvenokosi div zadržase se i dalje uz obor.

Chinok Hardin progovori:

– Ako si i na revolveru tako dobar kao sad na lasu, Pecose, onda si zaista izvanserijski momak. – Zatim se okrene prema crvenokosom, koji je pušio svoju divovsku cigaru. – Gazda – reče – to je taj novajlija o kojem smo ti pričali. U najmanju ruku sad smo dobili jednoga izvanrednog bacača lasa, zar ne?

Crvenokosi lagano kimne i pogleda Pecosa.

– Ali jednog će dana morati da kaže svoje pravo ime – reče muklo. – Ja volim divlje i tvrdoglave momke i rado ih držim uza se, jer smo zajedno osvojili ovaj kraj. Ipak moram znati, Pecose, jesi li u bijegu.

– Više nisam – odvrati Pecos.

– A zbog čega nećeš reći svoje ime?

– Kad sam ga posljednji put izrekao, morao sam uskoro nakon toga ubiti čovjeka. Ne želim da se to ponovi. U ovoj zemlji ima previše šupljoglavaca, koji ne shvaćaju kad treba prestati.

Glas mu je imao gorak prizvuk.

Promatrali su ga pozorno, jer su osjetili da ih je opomenuo. Moraju ga pustiti na miru. On želi ovdje biti samo jedan nepoznati momak, željan da zaradi koji dolar – i ništa drugo.

Orson King se obrati revolverašima.

– Vi morate preko do Horse Springsa – reče. – Stiglo je nekoliko doseljenika. Razgledajte se malo.

Maši se za unutrašnji džep i izvadi jedan presavijeni komad papira.

– Oni moraju potpisati ovu priznanicu. Ako to ne učine, možete ih najuriti u vražju mater.

Chinok Hardin uzme papir i rastvori ga.

– Aha, moraju potvrditi da prvenstveno pravo korištenja Horse Springsa ima Kingov ranč, a njihovo je pravo na vodu u drugom planu – nasmijli se pročitavši pismo. – Mudri ste i dalekovidni, gazda! – reče spremajući papir, te se udalji s pratiocima.

Pecos je tako opet nešto saznao o tome kako Orson King vlada ovim krajem.

Orson King se zagleda u nje-ga.

— Kad sam došao ovamo, bio sam isto takvo ubogo pseto kao ti sad, Pecose. Imao sam samo konja, sedlo i revolver. Nije to-me tako davno. Zemlja je bila slobodna. Apaši su sve bijelce poubijali ili rastjerali. Zauzeo sam zemljište i branio ga. Borio sam se i protiv Apaša i bijelaca. I sad sam ovdje kralj.

Nakon ovih riječi on krene, ispraćen zamišljenim Pecosovim pogledom.

V

Prošla su dva dana. Pecos se nije štedio i napredovao je u kroćenju konja, iako se nekoliko puta teško borio u sedlu, a ponekad bi ga konj i zbacio. Međutim, to sve ulazi u njegov zanat.

Trećeg dana morao je poći u grad. Trebalo je nabaviti potkove za konje što ih je jahao. Tu je priliku htio iskoristiti da potkuje i vlastitoga konja. Krenuo je kolima, jer mu je predvodnik predao dugačak kuharov spisak, a usput je trebao ponijeti i poštu.

Otprilike tri sata nakon polaska stigao je u King Lodge. Grad se tako zvao vjerojatno po Orsonu Kingu, jer je on nakon rata bio ovdje jedini bijeli starosjedilac, a zacijelo i zato što mu je pružao zaštitu.

Pecos se zaustavi pred velikim dućanom.

Prije nego što je ušao još se jednom ogleda. Bio je svjestan stanovite napetosti koja je poput sumaglice lebdjela nad gradom.

Iznenada ugleda nekog čovjeka. Izišao je iz kuće preko puta. U ruci je držao drvenu tablicu, a za pojasom mu je bio zadjenut čekić. Počeo je sa dva čavla pribijati ploču. Na njoj je stajala jedna jedina riječ.

Pecos je mogao pročitati: ŠERIF. A što se čovjeka tiče, Pecos spozna da je to onaj isti Bill Fletcher što je prije tri dana otišao iz grada na magarcu jer je morao zbirisati pred trojicom revolveraša.

Sad je opet ovdje. Vratio se vjerojatno prošle noći, i odmah stupio u vezu s gradskim predstavnicima, jer sad je on evo šerif King Lodgea i dobio je ured u zgradi poglavarstva.

Pecos pomisli najprije da je Bill Fletcher neki ludak, ali kad je dulje razmislio, mogao ga je razumijeti. Bill Fleethcer je profesionalni revolveraš, koji je već na nekoliko mjesta obavljao dužnost šerifa, pa zbog toga mora paziti na svoj dobar glas poput kakvoga vrhunskog boksača. Ako ga izgubi, past će mu vrijednost pa će ostati i bez zarade.

Zbog toga se vratio.

Pecos je promatrao, a promatrali su i drugi, kako Bill Fletcher pribija tablicu. Kad ju je

pribio, odmaknuo se korak unazad da provjeri ne stoji li koso. Onda se polagano ogledao i nestao u uredu.

Pecos uđe u dućan. unutra se nalazio sjedokosi vlasnik i nekoliko mušterija. I oni su kroz staklo izloga promatrali što se događa na ulici.

Sad su pogled svrnuli na Pecos.

– Vi još ne nosite revolver?

– upita vlasnik čudeći se.

– Ja sam na Kingovu ranču samo privremeno – reče Pecos

– i kad skupim nešto novaca krećem dalje. Ovdje je popis stvari koje trebam, gospodine. Ako vam Kingov račun nije po volji, zašto im prodajete robu?... Osim toga, potrebne su mi potkove. Gdje ih mogu potražiti?

Gledali su ga čudno. Vlasnik promrmlja:

– U pokrajnoj prostoriji je sanduk s potkovama. Sortirane su, pa vas molim da ih ne pomišate... Zar na ranču još nisu obaviješteni da se Bill Fletcher vratio?

– Možda je obavijest o tome u međuvremenu pristigla – promrsi Pecos i uputi se u pokrajnu prostoriju da potraži potkove.

Uto stigne blijedi pomoćnik i vlasnikov nećak.

– Odmah sam poslao glasnika na ranč. Kladim se da će još prije ručka netko odatle stići i otjerati Fleetchera k vragu.

– Sigurno, mladiću, sigurno

– promrmlja Pecos. – Bit će to vjerojatno tako. Nije to prava prilika za Fleetchera da dokazuje svoj autoritet. Ali ja s time nemam ništa, momče.

Bljedoliki mladić zabulji se u njega nekako prestrašeno i šutke izide.

Pecos je dugo izabirao odgovarajuće potkove. Bio je to prilično težak svežanj na žicu obješenih potkova. On ga uzme, navede vlasniku broj potkova i odnese napolje. Kad je željezna roba sa zvekom pala na kola, netko poviče:

– Evo ih, dolaze!

On pogleda preko ramena i ugleda Meecea Mannena i Chrisa Panmakera kako stižu na konjima.

Chinoka Hardina nije bilo. Možda se negdje usput zadržao. Kad je obavijest stigla na ranč, na raspolaganju su bila vjerojatno samo ova dvojice.

Po konjima se vidjelo da su jahali uzbrdo, ali sad su usporili praveći od svog dolaska neke vrste predstavu. Projahali su mimo Pecosu pogledavši ga samo letimično. Mimoišli su i šerifov ured, te stigli ispred saluna »Phoenix«. Sjahali su i ušli.

Dalje se sve odigralo prema nepisanim pravilima.

Novopečeni šerif Bill Fletcher nije se mogao skrivati u svom uredu. Morao je izići. Kao šerif ovoga grada bio bi potpuno beskorisan kad bi se pri pojavi dvojice poznatih revolveraša zaključao u svoj ured.

Pecos je ostao iza kola koja bi mu, ako počnu zviždati revolvere kuge, mogla pružiti dobar zaklon. Sa svog je položaja imao dobar pregled.

Nije trebalo dugo čekati. Novi šerif nije želio da se stvori dojam da vodi tešku borbu sam sa sobom. Laganim korakom on iziđe na ulicu.

Uto Pecos začuje iza sebe nečije hitre korake. Okrenuvši brzo glavu, ugleda Opal McInnes, djevojku kojoj je prije tri dana nacijepao drva da bi platio svoj ručak. Pokušavala se povući uskim prolazom između dočana i kola. Poces je uhvati za ruku.

— Ne možete tamo, gospodiце — reče uljudno. — Ne možete.

U međuvremenu je šarif stigao nasuprot saluna. Zastao je i naslonivši se leđima na potporni stup krova nad prolazom za pješake motao je cigaretu. Na lijevom džepu njegove tamne košulje blistala je metalna zvijezda.

Na žalost iza ove zvijezde nije stajala odlučna ljudska pojava već samo jedan običan zavrbovani revolveraš.

Bill Fletcher nije morao dugo čekati. Oba revolveraška junaka, Meece Mannen i Chris Panmaker, pojave se na izlazu iz saluna. Pušili su cigare i sigurno su popili najmanje po jedno hladno pivo. Gledali su preko prema šerifu.

— Hej, budalo, pa ti si se zai-

sta vratio! — poluglasno dovikne Chris Panmaker.

Bill Fletcher se odjedanput okrene i zakorači s pješačkog prolaza na cestu.

— Gdje vam je treći čovjek? — upita s lako primjetnim prezirom. — Hoćete li danas pokušati da me udvoje najurite iz grada? Jeste li popili za hrabrost? Ili je možda vaš treći čovjek negdje s puškom u zasjedi?

Njegove sve uvredljivije riječi šibale su revolveraše poput biča. Ali, oni su shvaćali da ih on na taj način želi izazvati i zametnuti pošten revolverski dvoboj. S tom se namjerom očito vratio u grad.

Chris Panmaker podigne lijevu ruku uvis.

Meece, to ću ja s njim srediti! — reče muklo. — Ne mješaj se u to, Meece. Ovoga lajavog Billa Fletchera dovest ću sam u red...

— Pa dobro, kako želiš, Chris — odvrati Meece Manen muklo i pomakne se malo udesno, izvan moguće putanje Fletcherova metka.

— Trebam li ja dati znak, Fletcheru? — poviče oštro Chris Panmaker.

— Zašto da ne? Hajde, ja čekam. A kad završim s tobom, onda ću...

— Sad! — upadne Meece u međusobno dovikivanje dvojice.

Ne bi se moglo reći da je bilo koji od njih tim povikom stekao

neku prednost. Obojica su shvatili u isti mah i povukla revolver u istom djeliću sekunde. Istovremeno su prasnula i oba hica.

Razlika se vidjela tek na svršetku.

Chris Panmaker je pogodio Billa Fleetchera točno u srce, a Fleetcherov je metak okrznu Panmakerovo rebro. Bill Fleetcher pokušao je izvući brzo kao nikad u životu i zbog toga je promašio Panmakerovo srce samo za desetak centimetara.

Potrbuške se Fleetcher ispružio u prašini, a tada mu, s revolverom iz kojeg se još dimilo, pristupi Panmaker i nogom ga prevrne na leđa. Kad se uvjerio da je mrtav, kimne glavom prema Mannenu. Podoše konjima, uzjašu i polagano odu iz grada.

VI

Pecos je nervozno kuckao kažiprstom po spisku na pultu.

— Trebam odmah ovu robu! Požuri, mladiću, počni već jednom. Gdje se nalaze vreće s brašnom? A gdje je grah? Ne namjeravam se duže zadržavati u ovom ušljivom kraju.

Nakon toga ode u Mc Innesov restoran. Još nije bilo vrijeme za ručak, ali jedan je stol bio postavljen za njega i Opal. Ona ga je šutke poslužila, a zatim i ona sjela za jelo.

— Ustajem vrlo rano i jedam rano, jer to inače ne bih stigla prije popodneva — reče ona jednostavno.

Jeli su šuteći, samo su se povremeno pogledavali.

Pecos je naslućivao da bi mu ona htjela nešto reći, ali što?

Uz kakvu mu je poslije rekla što želi. Iznenadio se. Takvu ponudu nije ni u snu očekivao.

— Trebala bih ortaka i pri tom mislim na vas, Pecose!

— Na mene? Sveti bože, zar bih trebao posluživati goste ili pomagati u kuhinji?

— Ne ovdje u restoranu. Posjedujem nedaleko odavde mali ranč. Moj otac je ondje uzgajao konje. Zemljište je izuzetno bogato mineralima, pa konji, hranjeni sočnom travom, izvanredno napreduju. Nema boljeg mjesta za konjsku farmu. K tome pripada i mali rudnik. Jednog dana moj je otac otkrio srebrnu žilu. Srebra je bilo dovoljno da novcem što je dobio za njega kupi rasnog pastuha i nekoliko rasplodnih kobila. Odjahao je da ih dopremi, ali je na putu napadnut, ustrijeljen i orobljen. Tako sam ostala bez ičega, ali mi je otac prethodno rekao da u stijeni mora biti još srebra. Sama ga nisam pokušavala naći. Preuzela sam ovaj restoran i sad dovoljno zaradjujem da pristupim i tom poslu. Trebam partnera koji će potražiti srebro, a kad ga nađe, treba da učini isto što je htio moj otac: da kupi rasplodna grla. Da li vas to zanima, Pecose?

On se još snebivao, ali je istovremeno spoznao koliko je ova djevojka hrabra i odvažna.

– Koliko je vremena prošlo otada? – upita.

– Gotovo tri godine.

– Zar se ništa ne zna o banditima koji su ubili i opljačkali vašeg oca?

– Ništa, Pecose, baš ništa.

– Sumnjate li na nekog? Je li se znalo da vaš otac kreće na put s mnogo novca?

– Ne, znalo je to samo nekoliko pojedinaca. Ja sam, naravno, mnogo razmišljala o tom ubojstvu i pojavile su se neke sumnje, ali... – Ona naglo ispruži svoju ruku. – Vidite li ovaj prsten? Pripadao je mojoj majci. Postoji i njegov par, ali druge veličine. To je prstenje roditelja mog oca. Prilično je vrijedno, od čistog je zlata, a tri crvena kamena koja predstavljaju ljubav, sreću i zdravlje – blistaju uvijek sjajno i bistro. Kad je nađen moj otac, na njegovj ruci nije bilo prstena. Nalazi se, dakle, kod ubojice. – Gledala ga je neobično mirno. – Jednom ću vam možda, reći, Pecose, jednom kad mi kažete svoje pravo ime i kad mi poklonite svoje povjerenje. Ali, mi smo skrenuli s teme. Čula sam da na Kingovoj farmi krotite divlje konje i da se u to vrlo dobro razumijete.

– Kakvog li razloga još imate da mi nudite ortaštvo kad me zapravo ne poznajete?

Oči joj bljesnu.

– Sigurno, ja vas ne poznajem – promrmlja. – Ne znam ni tko ste, ni odakle dolazite, ni

što je sve ostalo za vama. Ali imam dojam da tražite čvrsto tlo koje vam može postati domovinom, kojem ćete jednoga dana pripadati. Mislim da vam mogu vjerovati.

Zašuti da bi otpila gutalj kave.

– I što mislite? Da sam revolveraš koji se priklonio Kingovoj družini?

Ona ponosno uspravi glavu.

– Možda – reče. – Svatko tko u ovom kraju nešto posjeduje, bio to ranč, farma, rudnik ili prodavaonica, bilo što, mora jednog dana imati posla s Orsonom Kingom, pa makar samo stoga što mu ovaj želi dati do znanja da se ovdje živi u njegovoj sjeni.

– Znam – promrmlja Pecos i ustane, ali ostane kog stola gledajući djevojku odozgo.

– Vrlo ste poželjni, Opal – promrmlja. – Vi ste djevojka u koju bih se mogao zaljubiti i to bi bio kraj naše poslovne veze. A ja sam zaista revolveraš. Ubio sam već nekoliko ljudi koji su mi presjecali put ili zametali svađu. Zar biste mogli zavoljeti takvog čovjeka i poći za njega? Pretpostavimo da se ja zaljubim u vas i ne želim da budemo samo ortaci, što tada?

Ona se također podigne. Gledala ga je ravno u oči.

– Možda bih vas mogla zavoljeti, ali možda i prezreti ili čak mrziti. Tko to sad može znati? Jer ipak će se doznati tko ste vi zapravo, Pecose. Kakav

ste čovjek i za kakve se stvari zalažete...

Odjednom zašuti trzajući pomalo bespomoćno ramenima.

— Mi se ne poznajemo dovoljno. Ali, mislila sam i nekako potajno osjećala da bismo ipak mogli biti ortaci.

Njegov se pogled namrgodi. Ispruživši palac prema svojim prsima reče:

— Slutim da ste lukavi kako to samo može biti žena. Slutim da bih se kao vaš ortak ubrzo morao uhvatiti u koštac s Orsonom Kingom. A ja se više ne želim boriti revolverom u ruci, bježim od toga... Razumijete li me, djevojko?

Ona sasvim ozbiljno kimne.

— Da, vi ste se tu i tamo borili, ali niste bili kod kuće, u biti niste imali pravog razloga za borbu. Sve je to bilo zapravo lažno.

Iznanaden, a istovremeno i čudeći se on se lagano prigne.

VII

Prošlo je nekoliko dana. Pecos je napredovao u radu s konjima. Sol Stedloe, predvodnik kakvog se samo poželjeti može, čovjek koji je gotovo samostalno vodio cjelokupan posao na ranču, promatrao ga je katkad i na svoj škrti način izražavo zadovoljstvo. U posao mu se uopće nije miješao.

Charly mu je pomagao koliko god mu je dopuštala njegova dužnost timaritelja konja na ranču. Između njih se razvila

čak i neka vrsta prijateljstva. Pecos nije ni slutio da će na ranču, među tolikim grubijanima, naići na čovjeka kojeg može podnositi. Charly mu je uvijek prenosio novosti, koje su se uglavnom odnosile na nasilništvo Kingovih ljudi.

Farmerima, malim rančerima i ostalim doseljenicima stalno su kresana prava na vodu i ispašu, a rudarima čija su kola morala prolaziti do topionice nametnuo je visoku putarinu.

Charly je znao i za druge Kingove sumnjive poslove i izvještavo kako je ovaj došao do nekoliko farmi i rudnika uz ništavnu odštetu.

— Provodio je pritisak na vlasnike sve dok mu ih nisu prodali iz straha da će im se još i gore stvari dogoditi — govorio je s gorčinom Charly. Promatrao je Pecosa i nastavio: — Ja više ne mogu lako naći posao. Tek su mi četrdeset dvije godine, a ovi pastusi su isprebijali i slomili sve živo u meni. Sa četrdeset dvije godine ja sam starac. Stoga sam sretan što me ovdje još drže. Da sam mlađi... — Zašuti i promrmlja: — Dolazi gazda!

Pecos pogleda ustranu. Da, dolazio je Orson King, prišao oboru i zagledao se, poput Pecosa i Charlyja, u koral.

— Čuo sam, Pecose, o tvom uspjehu. Sol Stedloe tvrdi da ti sigurno znaš i mnoge druge stvari. Uopće, da si momak o kome treba voditi računa. I ja tako mislim, Pecose.

Ovaj ga je mirno promatrao.

— Za nekoliko dana završit ću s konjima — reče. — Uzet ću svoju zaradu i odjahati odavle, gospodine King. Ne pokušavajte saznati tko sam, ne isplati se to ni vama ni meni. Pustite me na miru. Radim svoj posao i ne tražim ništa posebno.

— Ti na mom ranču jašeš konje koje si nitko od nas ne može priuštiti. Laso bacaš kako još nikoga nisam vidio, i to me čini znatiželjnim, Pecose. Razmišljao sam već nekoliko dana kako da te izvučem iza stabla za kojim se skrivaš. Dodi Pecose, i ti, Charly!

On krene. Pecos i Charly se pogledaše. U Pecosovim se očima pojavio izraz nemira.

Orson King ih je vodio do mjesta koje je nazivao »Strelišće«.

Između nekoliko stabala bila je razapeta žica na kojoj su visjele prazne limenke konzervi.

— Želio bih da te vidim kako gadaš, Pecose — nasmiješi se Orson King. Bio je to oštar, izazivački osmijeh, a u očima mu se zapazalo neobično svjetlucaње.

Pecos je poznavao takve ljude. Bilo mu je jasno što se sad u Kingu zbiva. Orson King je u prvom redu revolveraš.

Mogućnost da je i Pecos poznati revolveraš budila je u njemu silnu znatiželju. Želio je prirediti natjecanje u gađanju.

Pokazao je stol na kojem je ležalo razno oružje, više vrsta

koltova, dva ruska »četrdesetčetverca« kao i jedan Walshov mornarički pištolj sa dvanaest metaka.

— Posluži se, Pecose — reče Orson King. — Izaberi ono što ti najbolje odgovara. Možeš vježbati cijeli dan. A sutra ćemo upriličiti natjecanje. Želim saznati...

— Ne namjeravam se natjecati s vama, gazda. Sasvim je sigurno da vas ne bih mogao pobijediti. Što se tiče gađanja, priznajem da nisam posve neuk, ali protiv tako brzoga i sigurnog protivnika kao što ste vi, nemam nimalo izgleda. Bilo bi to uzaludno traćenje vremena.

— Neka to bude moja briga — odvrati Orson King suho, a svjetlucaње u njegovim očima postade još jače. Djelovao je sad gotovo mahnito, i ne bude li mogao zadržati kontrolu nad sobom, pretvorit će se u manijaka kojem je pucnjava najvažnija stvar na svijetu.

Postajao je opašan, osjećao je to Pecos. Orson King je bio čovjek koji se mora uvijek ponovno dokazivati koliko je nenadmašan u rukovanju revolverom.

Dobro, opalit će nekoliko metaka, razmišljao je Pecos. Uopće, ponašat ću se kao prosječan kauboj, od kojeg je on za klasu bolji. To će ga udobrovoljiti pa će me pustiti na miru. Razmišljajući tako okrene se prema stolu s oružjem. Bilo je izvanredno njegovano. Čini se da je

taj Orson King bio pravi fanatik oružja.

Pecos posegne za običnim vojnim revolverom. Bio je to remington, model 1861, jednostavan revolver s drvenim drškom i dvadesetak centimetara dugom cijevi.

Vagne ga u ruci. Bio je precizno izbalansiran. Nekad je i sam posjedovao upravo takav revolver.

Samo što sad neću jednako gadati, pomislio je.

No tada se oglasi Orson King:

— Znam, Pecose, da me možeš lako prevariti. Možeš se jednostavno praviti neznaicom. Ali ja želim znati točno kakav si na revolveru. Stoga raspisujem nagradu, Pecose. Tisuću dolara! Tisuću dolara ako me pobijediš!

On posegne u džep i izvuče kožnatu kesu, u kojoj je ugodno zveckalo.

— Ovdje je pedeset dvadesetaka — rače i dobaci kesu Charlyju. — Ti si sudac, Charly! Sutra ćeš predati nagradu. Tisuću dolara je dobar razlog da se čovjek svojski založi, Pecose, ili...?

Rekavši to, ostavi Pecosa i Charlyja same.

Charly vagne kesu u ruci. Težila je više od pol kilograma.

Oh, lukavac je taj Orson King, zna on kako će tu skitnicu navesti na tanak led!

Pecos odjednom osjeti da mora podleći iskušenju. I on je samo čovjek, koji je mnogo pretr-

pio. Bio je nastrijeljen, morao je platiti liječnika i njegovanje. Od svega što je imao ostao mu je samo konj.

Osjećao je da ga Charly ispitivački promatra.

— Pokušat ću to, Charly, ali mislim da griješim. Glupo je što se dajem izazvati na ovaj način. Ali priznajem da se svoti od tisuću dolara ne mogu odrvati. Za mene je to ne samo brdo novca već i ključ za početak novog života.

U međuvremenu je provjerio da li je revolver nabijen. Odjednom započe pucati.

Charlyjeve se oči raskolačiše, a usta se razvališe od čuđenja.

No tog se dana dogodilo još nekoliko iznenađenja. Rano prije podne ranč je posjetila Opal McInnes na konju. Zacijelo je rano krenula iz King Lodgea. Konj kojeg je jahala nije bio unajmljen, jer je bio žigosan znakom »Mc«, što je ukazivalo na njeno prezime. Preostao je iz ergele njenog oca.

Pecos nije mogao doći k sebi od čuđenja. Izgledao je gotovo kao i Charly kad je vidio kako Pecos gada. Opal je bila posljednja osoba koju je mogao očekivati na ranču.

— * * * —

Orson King je djevojku najprije proveo rančem, a kad su stigli do obora, Pecos je upravo jahao jednog od najdivljijih konja. Ovaj se uskoro predao te pokorio uzdama i stisku Pecosovih nogu.

Djevojka i Orson King su ga neko vrijeme promatrali. Pecos nije mogao razumjeti o čemu su pri tom razgovarali. Tada ugleda jahača što je galopom dojurio na ranč i obratio se Kingu. Očito ga je izvještavao o nečem neugodnom, jer je King nervozno i bijesno mahao rukama. Kad mu je Charly na njegov zahtjev priveo konja, bacio se u sedlo i odjahao u smjeru odakle je jahač došao.

Pecos dojaše do Opal McInnes. Gledao ju je odozgo preko ograde korala.

– Opal, što je s vama? – upita blago.

Ona samo zatrese glavom, ali u očima joj se zapažao neki čudan sjaj.

– Mogla bih i samom Orsonu Kingu zavrnuti šiju – reče napokon. – Pozvali su ga. Zamolio me da ga pričekam.

– Zašto su ga pozvali? – upita brzo Pecos.

Opal ga je promatrala poluzatvornih ičiju.

– Wagoneri, koje je protjerao zbog toga što su pretukli Blinkyja Ketchuma, vratili su se na svoj posjed. Kingovi su ih ljudi opkolili pa će se vjerojatno zametnuti prava bitka.

– Nije ih on otjerao već su to učinila trojica revolveraša – primijeti Pecos, iako je znao da to oni ne bi uradili da nisu bili sigurni u Kingovo naknadno odobrenje.

Djevojka ga je i nadalje promatrala.

– Moja ponuda još vrijedi – reče. – Možete postati mojim ortakom i na farmi i u rudniku. Zar ne biste to jedanput htjeli razgledati? Ako možete dobiti slobodan dan, pošla bih s vama i sve vam pokazala. Imam pomoć u restoranu, pa neće biti problema ako se na jelovniku za jedan dan nađu jednostavnije pripremljena jela. Dakle, Pecos?

Odgovor ipak nije očekivala jer je znala da se on neće tako brzo odlučiti. Odjedanput se okrene na peti i krene.

On sjaše s konja. Uhvativši drugog, osedla ga i započne novi dvoboj. Kad je i ovoga konja imao pod kontrolom, dozove Charlyja da mu otvori prolaz. Charly ga posluša i Pecos izjaše napolje. Udario je putem uz najbliži greben koji ga je štitio od pogleda s ranča i krenuo u istom smjeru kamo je odjahao i Orson King.

Da, spopala ga je silna znatiželja da vidi što će se dogoditi s Wagonerima, želja kojoj se nije nikako mogao odrvati.

U međuvremenu je Opal McInnes ušla u zgradu ranča. Zgrada se sastojala od tri prostorije i predsoblja. Jedna je prostorija služila kao ured. Osim nje postojale su još ukusno namještena soba za dnevni boravak i spavaonica.

Opal McInnes je prišla velikom zrcalu i ogledala se u njemu. Bila je zadovoljna i svojim izgledom i postupkom. Kad je

jutros slučajno saznala da su se Wagoneri vratili na posjed, odlučila se da napokon prihvati nekoliko puta ponovljeni Kingov poziv i posjeti ranč.

Nije se prevarila u uvjerenju da će Orsona Kinga ubrzo pozvati i da će otići s ranča. Sada je bila sama u zgradi, a to je već odavno željela. Bila je spremna da strpljivo i pouzdavajući se u svoj nagon pretraži cijelu kuću.

Počela je u spavaonici, pogledavši prije toga još jedanput svoj prsten. A budući da je bila pametna i spretna djevojka, otkrila je ubrzo pod vučjom kožom ispred kreveta tajno spremište. Ustanovila je da se pomoću ukosnice može pomaknuti jedna daščica. Ispod nje se nalazila šupljina, a u njoj mali kovčežić. Opal ponovo upotrijebi svoju ukosnicu i jednostavna brava se otvori.

Promatrala je predmete u kovčežiću. Bio je tu revolver, lisnica i — jedan prsten! Isti kao i njezin, samo nešto veći.

Kolt, lisnica i prsten pripadali su njenom ocu. U lisnici se čak nalazila slika njene majke.

Pomislivši na Orsona Kinga, Opal McInnes se zgrozi. S obzirom na to da je posjedovao ove stvari, bilo je očito da je on ubio njenog oca. Ali joj je unatoč tome počeo udvarati i pozivati na ranč nastojeći pridobiti njenu naklonost.

Pa kakav je to čovjek? Zar ga ne muči osjećaj krivnje, ne gri-

ze li ga nimalo savjest?

S uvjerenjem da je Orson King pravi ubojica njenog oca Opal McInnes se uspravi iz klečećeg položaja. Nije htjela ostati ovdje više ni trenutka. Skine vjetrovku od jelenje kože i umota u nju kovčežić.

Njezin se konj nalazio pod nadstrešnicom preko puta. Bio je rasedlan, ali je sedlo visilo na klinu uz korito za napajanje.

Opal je znala da bi se našla u velikoj opasnosti kad bi se Orson King iznenada vratio. Požurila je preko dvorišta i hitro osedlala konja.

Uto se pojavi Charly.

— Gospodice McInnes, moram li nešto poručiti gospodinu Kingu? — upita.

— Ne, ništa! — dobaci mu oštro Opal McInnes i odjaše.

VIII

Pecos se prilično namučio s konjem nenaviklim na duže jahanje, pa je izgubio mnogo vremena dok nije stigao do mjesta odakle mu se pružao pogled na udolinu gdje se nalazio posjed Wagonerovih.

Put mu se isplatio jer je mogao vidjeti mnogo toga, a pucnjavu je čuo već prije.

Bitka je bila u toku. Wagoneri su se zabarikadirali u kuću. Kingovi su ljudi načinili krug oko nje i pucali iz pušaka. U zaklonu im je nekolicima bacala slamu na kola. Pecos je odmah shvatio da će kola upraviti na kuću i zapaliti slamu.

Kingov ranč je ovdje pokazivao svoju moć. Trebalo je primjerom pokazati što se događa neposlušnim doseljenicima.

Iz ovih gorkih misli Pecosu prene topot kopita. Bilo je to za njega veliko iznenađenje, jer je opazio potjeru sa šerifom na čelu. Wagoneri su se, dakle, vratili tek pošto su o svemu obavijestili šerifa i dobili obećanje da će im stići u pomoć.

Pecos je poznavao mršavog šerifa, a i njegovu kolibu mišje boje. Oboje su već bili u godinama. Šerif je djelovao prilično umorno, a tako i njegova pratnja. Konji su se spicalili jedva podižući kopita. Potjera je pravila trista kilometara za manje od šezdeset sati.

Poziv za pomoć bio je upućen vjerojatno poštanskom kočijom i sugurno potkrijepljen potpisima i drugih doseljenika osim Wagonera.

Orson King se, čini se, našao u škripcu. Pecos se zadovoljno nasmiješi jer je vjerovao da se Orson King neće usuditi sukobiti s vlastima. A porez od strane Wagonera izazvat će val pokreta otpora kod ostalih doseljenika.

Sa zadovoljstvom na licu Pecos okrene konja i odjaše na trag.

IX

Bilo je već kasno uvečer kad se Orson King s pratnjom od nekoliko svojih jahača vratio na ranč. Bio je loše volje i odmah je nestao u kući. Ni njegovi

pratioci nisu bili bolje raspoloženi. Među njima nalazili su se i Chinok Hardin, Meece Mannen i Chris Panmaker. Promatrali su Charlyja i Pecosu koji su se po završetku posla prali na koritu s vodom.

— Nije loše vama dvojici — reče Chris Panmaker. — Malo pojašete konje, nahranite ih i osjećate se kao lordovi. Ali, ja vam kažem da će i vama osvanuti crni petak. — Obrativši se Pecosu, nastavi: — Ti moraš u grad. Šerif očekuje tvoju izjavu. A ja ću ti sad točno objasniti što ćeš mu izjaviti.

— Da? — upita Pecos. — U gradu se nalazi šerif? Pa zar to nije čudno?

Oni nevoljko kimnu, a Chris Panmaker nastavi:

— Vratili su se Wagoneri i ušančili na svojoj farmi. Upravo kamo smo ih htjeli izdimiti, pojavio se šarif Mel Hopkins s pratnjom. Zanimao se zašto smo htjeli najuriti Wagonere. Objasnili smo mu da su oni kradljivci stoke. I ti si bio s nama kad smo onomad u njihovoj štali pronašli tek zaklano govedo sa žigom Kingova ranča. Bio si prisutan, zar ne? Zbog toga smo ih i otjerali a ne zato što je Blinky dobio batine, pa ćeš ti tako izjaviti šerifu, zar ne? U njihovoj smo šupi pronašli usmrćeno govedo, nije li tako?

Prodorno su ga promatrali i Pecosu je bilo jasno da bi se našao u debelom govnu kad bi izrazio drugačije mišljenje. No,

prije nego što je mogao nešto izustiti, začuje se galama. Iza ugla jedne staje dotrči Orson King i izbezumljeno drekne na Charlyja:

– Tko me je pokrao? Tko je, do vraga, izvukao kov...

Ali istog trenutka zašuti sabravši se.

Uto se pojavi i Sol Stedloe. Predvodnik je šutke promatrao rančera.

Mirnijim tonom Orson King se obrati Charlyju i Pecosu:

– Da li je djevojka ulazila u kuću?

Oni potvrdno kimnu.

– Jeste li vidjeli da je nešto iznijela?

– Nosila je samo vjetrovku pod miškom. Osedlala je konja, a kad je kretala, upitao sam je ima li kakvu poruku za vas. Odgovorila je samo »ne« i odjahala.

King se šuteći okrene i žurno ode.

Pecos poželi da odmah odjaše u grad i da porazgovara s djevojkom. A zatim začuje Orsona Kinga kako dovikuje:

– Sole, Stedloe, dođi odmah u ured! Požuri! Predvornik je časak oklijevao, a onda ga posluša.

Pecos pogleda trojicu revolveraša i kimne:

– Idem u grad.

X

Kad je stigao u grad, ondje je vladalo prilično uzbuđenje. Pred hotelom je u prašini ležao neki čovjek i pošto ga je liječnik

pomno pregledao napokon su ga odnijeli. Pecos pomisli da je mrtvac jedan od Wagonera. Sjaše s konja i pride skupini muškaraca koja je napeto slušala priču jednog čovjeka, koji ju je, očito, ponavljao već treći put.

– Bad Wagoner je krenuo u hotel – pričao je. – Sigurno je namjeravao obavijestiti sestru da je šerif pravovremeno došao, te da su braća i otac dobro. To je, naime, Bad Wagoner i meni usput doviknuo. Kad je htio pogurnuti vrata, iznutra se pojavio Blinky Ketchum. Budući da je prizdravio, namjeravo se vratiti na Kingov ranč. Bad Wagoner je ustuknuo sve do ruba ceste, podigavši pri tom čak i ruke uvis. Ali, Blinky Ketchum je izvukao revolver i oborio ga. Zatim je skočio na jednog od privezanih konja i odjurio prema sjevernom izlazu iz grada. Istovremeno je s južne strane ujahao šerif i njegova pratnja. Njihovi su konji bili potpuno iscrpljeni. Gledajte, upravo sad pokušavaju dobiti svježe konje! Blinky Ketchum je u velikoj prednosti. Noć je, a on ovaj predio poznaje bolje nego cijela šerifova potjera. Kladim se da će umaći.

Pecos prihvati uzde svoga konja i krene prema McInnesovu restoranu.

– Htio bih razgovarati s gospođicom Opal McInnes – obrati se Meksikanki koja je čistila lokal.

Prepoznavši njegov glas, Opal se pojavi na vratima kuhinje.

— Oh, Pecose! Jeste li mi možda došli reći da pristajete na moju ponudu? — reče.

Ne odgovorivši, on joj pride sasvim blizu tako da je mogao dobro osjetiti koliko je uzbuđena ili možda čak i prestrašena.

— Opal — reče on tada — ne znam što ste to odnijeli iz Kingove kuće, znam samo da ste u opasnosti. Molim vas, dopustite mi da vas zaštitim.

Izrekavši to, gotovo se preplašio vlastitih riječi, shvaćajući odjedanput da ulazi u igru koju ne poznaje dobro. Ipak, nije požalio što je to rekao.

Promatrala ga je ozbiljno.

— Udite, Pecose!

Slijedio ju je. Iza kuhinje nalazila se jedna prostorija, jedva nešto veća od sobička. Opal McInnes je ondje stanovala.

Stala je uz okrugli sto. Svjetiljka je bacala svjetlo na njeno lice, koje mu se učini izrazito lijepo i nježno.

— Možete li me zaista zaštititi, Pecose? — upita ozbiljno. — Pa, ako i možete, smijem li ja prihvatiti vašu zaštitu?

— Zovem se Archibald Sheepcheese — reče on. — Pa iako moje ime zvuči kao šala, rijetko se tko na nju smije.

Njene se oči rašire i ona kimne glavom.

— Da, slutila sam da se u vama skriva poznati borac s revolverom. Slušala sam o vama.

Ponudila sam vam suradnju očekujući vašu pomoć, ali sad...

— Ako se nadete u nuždi ili opasnosti, treba da priskočim — reče on.

Ponovno ga je gledala u oči, a zatim uzela kovčez, otvorila ga i primaknula Pecosu.

I on se zagleda u sadržaj, a zatim izvadi prsten mrmljajući:

— Sjećam se da ste mi pričali kako je vaš otac nosio isto takav prsten kao i vi, samo nešto veći. Je li to taj prsten? I našli ste ga u Kingovoj kući?

Ona potvrdno kimne.

— A ovo su također lisnica i revolver mog oca — izgovori ona prigušujući osjećaje. — U lisnici je i slika moje majke — dodala ona vadeći sliku.

Pecos je začuđeno promotri. Učinilo mu se da je na slici sama Opal.

— Opal, pa vi ste isti kao i majka!

Gledali su se šuteći.

— Vjerojatno ste u velikoj opasnosti.

Smirivši uzbuđenje, ona kimne.

— Da, vjerojatno je tako. Svatko tko se usprotivi Orsonu Kingu, on je u opasnosti. Ali, dužnot mi nalaže da pokušavam privesti pravdi ubojicu svog oca.

— I ja stojim uz vas — promrmlja Pecos.

Prišla mu je tako blizu da je osjećao njen dah. Osjećao je njenu blizinu toliko da bi je najradije zagrlio i poljubio.

— Moram, jednostavno to moram učiniti za vas. Možda zato što sam se u vas nesretno zaljubio, Opal, a možda i stoga što mrzim tipove poput Orsona Kinga. Vjerojatno iz oba razloga.

Želja da je poljubi postane u njemu još jača, stoga se on okrene i prođe prema vratima.

— Moram naći šerifa. Očekuje od mene izjavu u vezi s Wagonerima. Ali vratit ću se.

— Restoran će već biti zatvoren — odvarati ona. — Ali možeš doći i pokucati na stražnja vrata. Šerifa možeš obavijestiti i o mom nalazu. Ne može škoditi, zar ne? — On kimne i prihvati kvaku, ali tada Opal doda: — Ti si pravi džentlemen, Pecose, Arch! Nisi me pokušao poljubiti. Mislim čak da te od tog trenutka volim. Mnogo ti hvala, Arch!

On još obješenjački priprejeti prstom:

— Pazi, malena! Ako jednog dana dođe između nas do nečeg ozbiljnog, moraš biti pripravna na to da se zoveš gospođa Ovčji sir, a to nije baš jednostavno.

XI

Šerif Mel Hipkins smjestio se u šerifovu ured. Kad je u ured ušao Pecos, Hopkinsove se oči suze.

— Oho! — reče. — Zaista je malen ovaj svijet! Kako si, mladiću? Nisi li ti možda onaj Pecos kojeg mi šalju s Kingova

ranča da mi posvjedočiš kako su Wagoneri krali stoku.

Pecos potvrdno kimne.

— Pomislio sam to čim sam te ugledao — reče šerif i pokaže stolicu s druge strane pisaćeg stola. — Sjedni, mladiću! Stari smo mi znanci, zar ne? Što se u međuvremenu događalo s tobom? Jesi li dugo gladovao? Vidim da si još ne možeš priuštiti revolver. Bilo je glupo od tebe što nisi prihvatio nagradu raspisanu za Ringa Jenkinsa. On te je ranio, tako da si za liječenje morao izdati gomilu novca. Bilo je tvoje pravo da ti se nagrada isplati.

Njegove oči kao u sokola neobično su svjetlucale. Moglo se zapaziti da je bio naklonjen Pecosu.

Oni su se zaista prilično dobro poznavali. Prošla su gotovo četiri mjeseca otkako je u oblasnom sjedištu Pecos bio izazvan i prisiljen na revolverski dvoboj s Ringom Jenkinsom, revolverašom na čiju je glavu bila raspisana nagrada.

Ringo Jenkins progonio je Pecosa da bi osvetio brata koji je stradao pošto je s nekolicinom drugova zadirkirao Pecosa zbog njegova imena. I pošto je Pecos ubio toga glasovitog i opasnog revolveraša, glas o tome počeo se širiti stotinama kilometara uokrug. No o tome da nije htio primiti raspisanu nagradu pričalo se manje.

Pecos se odjednom raspričao. Izvijestio je šerifa o svemu što

se u posljednje vrijeme ovdje događalo. Kad je zašutio, šerif gurne pred njega šalicu kave.

— Ovo je zaista dobra kava. Podigla bi i mrtvaca natrag u sedlo.

Pecos otpije nekoliko gutljaja. Za to vrijeme šerif je duboko razmišljao.

— Tako moćnog čovjeka kao što je Orson King nije lako ščepati — reče. — I u slučaju s Wagonerima on se može izgovoriti da su ga vlastiti ljudi obmanuli. Svaki malo spretniji advokat izvući će ga iz škripca. A to što je kod njega nađen revolver, prsten i lisnica jednog čovjeka, također nije dovoljan razlog da bude osuđen. On bi sasvim sigurno pribavio svjedoke koji bi se zakleli da je te stvari našao, jer ih je pravi ubojica negdje odbacio, izgubio ili sakrio. Teško je izići na kraj s takvim tipom kakav je Orson King. On je ovdje kralj. Ima golemu moć. S druge strane, u usporedbi s onim što se događa na drugoj strani teritorija koji nadzirem, ovo je zapravo mirni kutak. Mladiću, ja sam došao ovamo da mu snažno nagazim na nogu, da ga opomenem. Vjerujem da neko vrijeme neće ugnjetavati farmere, barem ne tako otvoreno. On dobro zna da ja sutra moram otići. Nema koristi da ga uhapsim i povedem sa sobom, jer bismo ga i tako morali brzo pustiti na slobodu.

Kad je završio, lice mu je bilo smrknuto. Stari je vuk očito ne-

ke stvari prihvaćao s rezignacijom, svjestan da ih ne može izmijeniti.

— Oblast je prevelika — reče.

— Jednog će se dana podijeliti, pa će i ovdje biti imenovan šerif. Najviše što sad mogu učiniti, to je da postavim pomoćnika sa šezdeset dolara mjesečne plaće. I za ured oblast može plaćati još trideset. Pokušavao sam naći pomoćnog šerifa za King Lodge. Mogao bih naći dovoljno momaka koji bi prihvatili tu službu. Ali to su od reda momci druge ili treće kategorije, kauboiji kojima smrdi njihov posao, i koji bi, kad bi im Orson King povećao primanja, uradili za njega sve što hoće. Potreban mi je nepodmitljiv, samostalan čovjek, koji bi uspio da i mještane pridobije na svoju stranu. Ja sam mogu pridonijeti...

— Dajte mi zvijezdu, šerife! — prekinu ga Pecos oporo.

Mel Hopkins se zagleda u njega. Pecos je izdržao taj oštar, ispitivački pogled.

Šerif nije postavljao pitanje. Činilo se da duboko razmišlja, a onda se najednom nasmiješi i usklikne:

— Znam! Djevojka je u pitanju! Ti si se, momče, zaljubio! Želiš je zaštititi. A kad je tome tako, morat ćeš zaštititi cijeli ovaj grad. Ponajprije moraš uhvatiti Blinkyja Ketchuma, a kad to obaviš, imat ćeš na vratu revolveraški trolist. Uspiješ li i njih srediti, nasrnut će na tebe sam Orson King. A ja ti neću

moći dohrliti u pomoć, jer se na put od toliko kilometara jahanja ne polazi svakog tjedna. Neću doći čak ni na tvoju sahranu.

— Znam — potvrdi Pecos.

— Evo ti odmah značke! Ustani i podigni ruku, jer prije nego što ti predam zvijezdu, moraš položiti zakletvu!

— Ne još — odvrati Pecos. — Sutra, i to pred mnogim svjedocima. Prije toga moram još nešto obaviti na Kingovu ranču. Šerifov pomoćnik postat ću tek sutra nakon podneva.

Šerif ga opet ispitivački promotri, a onda potvrdno kimne.

— Ti si jedan od momaka kojima vjerujem.

Pecos se podigne i pođe prema vratima.

— Hvala — reče.

XII

Malo poslije Pecos uđe u usku uličicu iza restorana koja je vodila do stražnjih vrata djevojčine kuće. Ondje je bilo vrlo mračno. Kroz prozore nije dopiralo nimalo svjetla. Vjerojatno je Opal navukla zavjese.

On lagano pokuca na prozor da se najavi i produži prema vratima. Pokuca opet i sačeka da mu ih djevojka otvori.

Iznenada se vrata otvore i Pecos dobije snažan udarac rebolverskom cijevi preko uha i sljepoočnice. Baci se naprijed, ali je udarac bio predobro odmjeren. Koljena mu zadršću i pred očima mu se zacrni. Nije imao više

snage da rukama obujmi napadača. Ovaj ga odgurne i još jednom udari, tako da je Pecos pao na koljena. u nekoliko brzih skokova napadač se izgubi u tami uličice.

Cijelu se minutu Pecos na tlu borio protiv nesvjestice. Kad se mogao pomaknuti, osovi se na noge i zatetura prema zidu kraj otvorenih vrata, stenjući od bola.

Tako je prošla još jedna minuta. Povrativši snagu, Pecos uđe u kuću i posrnuvši preko praga zaustavi se na stoliću. Tada se prisjeti mjesta gdje se nalazi svjetiljka. Stakleni cilindar bio je još vruć. Kad je Pecos pokucao, neznanač je očito ugasio plamen u petrolejki. Drščućim prstima pecos ponov upali svjetlo. Djevojka je nepomično ležala na krevetu. Vrat joj je pocrvenio, što je bio jasan trag davljenja. Pecos obuze silan strah da je djevojka mrtva.

Kad ju je dotakao da je povratiti u život, ona se lagano pomakne i stenjući otvori oči. Ugledavši njegov lik nad sobom, otvori usta da krikne, ali ga istog trena prepozna i uzdahne olakšano.

— Arch — prošapće tiho — oh, Arch, mislila sam da si ti na vratima. Bio je to neki zamaskirani čovjek, koji me odmah uhvatio za vrat. Očajnički sam se branila, a zatim izgubila svijest.

Izgovorila je ove riječi isprekidano, hvatajući zrak. On joj

pomogne da sjedne, a zatim razgleda sobu. Vidjeli su se tragovi borbe, a osim toga neznamac je pretražujući sobu porazbacao namještaj.

Djevojka pođe rukom pod jastuk.

— Kovčežić je nestao — reče trpkoo. A zatim pogleda ruku. — Nema ni prstena — reče pokazujući prst.

Podigla se i plačući prislonila lice uz njegovo rame. On joj je milovao kosu i šaptao riječi utjehe.

— Sutra u podne postajem pomoćnik šarifa. Neke će se stvari ovdje promijeniti, vjeruj mi, Opal, ja to mogu učiniti. Namjeravao sam ovdje ostati samo kratko vrijeme, pa produžiti prema sjeveru. Ali sad to više ne mogu.

XIII

Bio je sat nakon ponoći kada je pristigao na ranč. Ušao je u spavaonicu da neko vrijeme počine. Prije no što je zaspao, začuo je iza kuta Charlyjevo hrkanje. Unatoč teškim mislima koje su ga pritiskale morao se nasmejati.

Zatim mu se misli vrate na čovjeka koji je napao Opal i odnio ne samo kovčežić nego i njen prsten. Nije joj ga skinuo s prsta zbog njegove osobite vrijednosti, već da ukloni mogućnost usporedbe s očevim prstenom.

Kad je Pecos prethodno ušao u staju, ugledao je jednog prašnjavog konja. Opipavši ga osje-

tio je da je vruć. Taj je konj bio među onima koje je običavao jahati Sol Stebloe. Zar to nije čovjek koji se brine samo o ranču? Postoji li između njega i Orsona Kinga neka tajna veza?

* * *

Kad je ujutro Pecos ušao u blagovaonicu, ugledao je samo trojicu revolveraša: Hardona, Panmakera i Mannena. Sjedili su za dugačkim stolom i doručkovali. Tek kad su već gotovo pojeli, oglasi se Chinok Hardin:

— Dakle, Pecose, jesi li bio kod šerifa? Jesi li mu sve opisao onako kako smo se dogovorili? I što je na to rekao?

— Ne želi da išta ima s Kingovim rančom — odvrati Pecos. — Već sutra se vraća natrag. Ne vjeruje čak ni da će njegovi umorni jahači uhvatiti Blinkyja. To je star, rezignirani čovjek. Zadovoljio se time što je spasio Wagonere i nitko mu to zadovoljstvo ne uskraćuje, može biti siguran da ga neće dirati... Kako je, uostalom, odjahao Blinky?

— Ima on prijatelja na sve strane — promrmlja Meece Mannen.

Njegova škrtá primjedba potvrđivala je da su bili već obaviješteni o svemu što je sinoć Blinky učinio.

S vrata se začuje neki opori glas:

— Blinky je običan šupljoglavac. Umijesio mi je ovu kašu i

neću da ga više vidim ovdje. Po-
brinite se da nestane odavde!

Bio je to Orson King, koji je
na vratima slušao razgovor i
pošto je u tri rečenice raskrstio
s Blinkyjem Ketchumom, pri-
šao stolu i sjeo.

Kuhar ga posluži kavom i
šunkom s jajima.

Sad progovori Chinok Har-
din:

– Blinky se sigurno skriva u
kućici na Mačjem prijevoju. Ta-
mo mu ne može nitko prići a da
ne bude zapažen. Odjahat ću
tamo i reći mu neka se izgubi.
Je li to u redu, gazda? Ili...?
Njegov »ili«¹ imao je zastrašuju-
ći prizvuk.

– Možda se skriva i u McIn-
nesovom rudniku – doda Mee-
ce Mannen.

– Pronađite ga i najurite! –
odvratila Orson King žvačući. –
Taj nedisciplinirani klipani sa-
mo je jurio suknje i sad je pot-
puno izgubio pamet. No, dosta
o tome. – King se obrati Peco-
su. – Danas je utakmica, zar
ne? U igri je tisuću dolara. Ili te
je možda uhvatio strah? Morat
ćeš uložiti cijeli svoj imetak –
konja. Ne vrijedi, doduše, više
od dvjesto dolara, ali ja ga pri-
hvaćam kao protuvrijednost
mom ulogu od tisuću dolara.

Pecos je razmišljao. Ridan je
zaista bio njegovo bogatstvo.
Njegov pratilac i prijatelj. Smije
li ga staviti na kocku?

Zapravo i nije bio siguran da
može pobijediti Orsona Kinga.
Ali, da zaradi tisuću dolara, tre-

ba nešto i riskirati. Stoga kimne
potvrдно i reče mirno:

– Dobro, stavljam svog pa-
stuha nasuprot vaših tisuću do-
lara. Ali bez obzira na rezultat
našeg dvoboja ja već sad dajem
otkaz. Za posao koji sam dosad
uradio mislim da mi pripada
pola mjesečne plaće.

Orson King ga je nepovjerlji-
vo promatrao. Tada se opet na-
smiješi na svoj razbojnički na-
čin.

– Pa, dobro! Želio sam ovaj
dvoboj, pa ću učiniti sve da do
njega dođe.

Maši se za džep i izvuče dva
srebrnjaka od po dvadeset do-
lara, te ih zakotrlja preko stola
prema Pecosu.

– I to je sređeno. Idemo!

– Možemo li prisustvovati?

– upita Chris Panmakeer.

– Da, gazda – pridruži mu
se i Meece Mannen. – Zna da
ga smatramo našim čovjekom.

Svi su oni isti, pomisli Pecos.
Čim nanjuše da ju u njihovoj
blizini netko tko bi mogao biti
bolji strijelac od njih, postaju
nemirni.

– Meni je svejedno – reče
Orson King.

Jedan od Meksikanaca što su
posluživali Orsona Kinga već je
obavio iza kuće sve pripreme.

– Ah, s tisuću dolara u džepu
čovjek siromah poput mene
mora doći u veliko iskušenje.
Ali ja sam se odupro i nisam
pobjegao s blagom. Nadam se
da ćete mi to pripisati u dobro,
gazda!

– Mi bismo te brzo ukebali i napravili od tvoje kože rezance!
– odgovori Orson King grubo. Zatim pokaže rukom stol s oružjem i municijom. – Počni ti prvi, Pecose!

Ovaj uzme revolver što ga je već jučer iskušao. Dok ga je držao u ruci obuzme ga neka slutnja da ga uskoro neće upotrebjavati samo za okladu.

Iznenada započne pucati, ne prebrzo a ni previše pažljivo. Tek toliko da se malo ugrije, da mu ruka dobije pravi osjećaj.

Promatrači su bili pomalo iznenađeni, jer je pogodio samo dva puta.

Zatim je pucao Orson King. Njegovi su pucnjevi odjekivali hitro jedan za drugim i svaki je pogadao cilj.

Ponovo su napunili oružje.

– Možemo li? – nasmijulji se Orson King.

Pecos kimne.

– Samo naprijed!

Orson King daje znak svom Meksikancu. Ovaj je u ruci držao vjetrovnik s krumpirima.

– Ovako – počne objašnjavati Orson King. – Pedro će staviti na lopatu šest krumpira i bacit će ih daleko i visoko. Krumpiri će, dakle, letjeti u širokom luku i za to vrijeme potrebno ih je što više pogoditi. Je li ti jasno, Pecose?

Ovaj kimne potvrdno.

– Da, ukoliko se ovom igrom još niste zabavljali. Ako ste to već vježbali, onda imate prednost.

Orson King je gotovo pobijedio.

– Kakvim me to čovjekom smatraš, Pecose? Misliš li da mi je stalo do lake pobjede? Želim da se pošteno odmjerimo. Ovu igru s krumpirima izmislio sam dok sam se brijao i ona je potpuno nova. Da bismo bili sigurniji u to, izvest ćemo je tri puta, a pogotke zbrojiti.

Pecos kimne u znak pristanka. – Može početi – reče.

Orson King je oklijevao. Nije mu odgovaralo da odmah pokaže sve karte. No tada je prevagnula njegova samosvijest, pa se obrati Meksikancu:

– Kreni, Pedro!

Ovaj se smjerno nakloni i pomakne se na stanovitu udaljenost. Ovdje uzme iz vedra šest krumpira, te ih stavi na lopatu. Zavitla njome i krumpiri polete kao jato vrabaca.

Za njima poleti tanad iz Kingova revolvera. Krumpiri se počеше rasprskavati u zraku. Ali ne svi. Tri krumpira pala su na tlo netaknuta.

Pedro ih pokupi, donese Kingu i stavi ispred njegovih nogu. Zatim se vrati lopati i pripremi novo bacanje.

– Gotovo! – reče mirno Pecos.

Krumpiri polete. Pecos je gadao polaganije od Kinga. I pogodio samo dva krumpira. Preostale krumpire Pedro stavi ispred Pecosovih nogu.

Bilo je tri prema dva za Orsona Kinga.

Cijela se igra ponovi. Orson King smrška ovaj put četiri krumpira, a Pecos opet samo dva.

Stanje je 7:4 za Kinga.

Trojica revolveraša se počeo zabavljati. Na Charlyjevo izbrazdano lice ureže se još nekoliko dodatnih bora. Zabrinuto je šmrcao kroz svoj kukasti nos.

Ali napetost je i dalje trajala. Orson King još nije pobijedio. Pecos se počeo poigravati revolverom. Bacio ga je u zrak i nakon nekoliko okretaja hvatao ga u ruku, a zatim ga okretao oko srednjeg prsta. Činio je to poput nekog žonglera u cir-kusu.

Orson King pripali cigaretu. I on i njegovi ljudi znatiželjno su promatrali Pecosovu igru.

– Pomaže li to, Pecose? – zapita Chris Panmaker podrugljivo.

– Ponešto sigurno – odgovori Pecos meko. – Revolver je za mene nov i nemam još pravi osjećaj. No mislim da možemo nastaviti.

Orson King odbaci cigaretu i zgazi je odlučno.

– Da, idemo prema kraju. Zamišljao sam da će to ići teže. Hoćeš li mi, Pecose, kad završimo, reći svoje pravo ime? Da? Ja ću ti, kao uspomenu na ovo natjecanje, pokloniti revolver što ga držiš.

– Uzet ću ga samo ako pobijedim!

– Oho – naceri se Orson King – još se nadaš pobjedi?

– Možda, gospodine. To ovisi o vama. Vjerujem da ću sad pogoditi svih šest krumpira. Vi ih morate smrskati četiri ako me mislite pobijediti. Ukoliko pogodite samo tri, bit će neodlučno, pa ćemo morati sve ispočetka, zar ne?

Kingovo se lice izobličilo.

– Želiš me naljutiti, Pecose?

– Ali ne sačekavši odgovor, mahne Pedru. – Kreni!

Odmah zatim zafijukaše njegovi meci.

– Tri! – poviče Charly.

Meksikanac donese tri preostala krumpira. Nisu bila ni okrnuta. Stavi ih uz predašnjih pet do Kingovih nogu.

A pred Pecosovim se nogama nalazilo već osam krumpira, iako još nije gađao treći put. On je zaista morao pogoditi svih šest krumpira da bi tako stekao pravo na produžetak igre.

Ponovo su u visokom luku poletjeli krumpiri. Sad je i Pecosov revolver gruvao brže, upravo neugodno brzo. Gledaoci su zadržali dah i oštro promatrali prizor.

Imali su što i vidjeti. Nijedan krumpir nije pao na tlo neokrznut. U najmanju ruku nedostajala mu je jedna četvrtina.

– Neodlučno! – vikao je Charly da mu se glas gotovo prelomio.

Ostali su zabezeknuto promatrali Pecosa. Sad su znali da pred njima stoji velikan iz garde revolveraša.

– Odmah sam nanjušio da u

njemu ima nešto — reče Chinok Hardin muklo.

— Njušili smo to svi! — doda Chris Panmaker. — Vuk se može otkriti i kad se zavije u pseću kožu.

Orson King pak izusti tvrdo:

— Ime! Hoću da znam tvoje pravo ime, Pecose!

Pecos najprije nabije revolver. Činio je to spretnim pokretima, gotovo kao da se igra. A ipak to nije bilo tako jednostavno kako se činilo.

Kad je završio, zatakne revolver za pojas i reče:

— Sheepcheese, Archibald Sheepchese.

Sad su i to saznali. Ali nikom nije palo na um da se nasmije. Vidjeli su malo prije kako gađa.

Ostali su bez riječi. Naravno da su već čuli za njega. O nekim njegovim borbama kolale su priče. Bio je jedan od najboljih izviđača generala Crooka u borbama s Apašima. Njegov dvoboj s Ringom Jenkinsom postao je legendom.

Orson King se iznenada upravo krotko nasmiješi.

— Dakle, ipak jedan od velikih — reče. — I upravo je on došao k meni kao jadan skitnica, odrpan i gladan, čovjek kojem je preostao samo konj i ništa više. No, da bude velik, čovjek treba da zna nešto više osim dobro gadati, zar ne? Nastavit ćemo, i ja ću te pobijediti, Archibalde!

Pecos nije odgovorio. Osjetio je da Orson King postaje nervozan.

A mogao mu je odgovoriti, na primjer:

— Možda to ovisi o tome imaš li tako dobrog predvodnika kao što je Sol Stedloe, čovjeka koji vodi i održava ovaj ranč i koji je očito na neki način vezan uz tebe.

Radije je šutio i gledao kako Orson King iskušava svoju sreću. Ovaj put je nadmašio samog sebe. Smrskao je pet krumpira.

Kad je Pecos potegao revolver, reče King podrugljivo:

— Ovaj put bez vježbe prstiju?

— Tako je, ne treba više — reče i kimne Pedru. Ovaj zamahne lopatom. Krumpiri poletješe kao i malo prije.

Pecosov revolver grune.

— Šest! — presudi muklo Charly.

Pecos napuni revolver i ponovno ga zatakne za pojas. U međuvremenu je Charly stavio na stol kesu s novcem.

— Bila je to poštena borba — reče Pecos — pa zato uzimam i novac i revolver. Do viđenja!

Spremi se da pođe. Tri revolversa znatiželjno su i budno promatrali gazdu.

— Samo časak — reče Orson King oporo.

Po načinu na koji se okrenuo vidjelo se da je Pecos pripravan na svaku slučajnost.

— Da, Kinge?

— Odjaši iz ovog kraja! — reče King. — Prije ili poslije mi bismo morali doći u sukob. Uvijek bi me nešto bockalo da se

odmjerim s tobom, a to bi se moglo izroditi u pravu bitku. Stoga odjaši. To je zapovijed!

Pecos ne odgovori. Krene da osedla konja.

Orson King pogleda Charlyja, koji je također namjeravo krenuti prema oboru kako bi nastavio svoj posao.

– Charly!

– Da, gazda?

– Ti si ovdje završio! Evo ti plaća za prvu polovicu mjeseca, pa se možeš izgubiti.

Dobaci mu kovanicu od deset dolara. Charly je uhvati u letu, jer će mu sad novac biti naročito potreban.

– Otpušten sam, a zašto?

– Previše si se veselio Pecosovoj pobjedi, pa ti predlažem da odjašeš zajedno s njim.

Charly ga je začuđeno promatrao. – Ipak vi niste tako velik kao što sam dosad mislio, gospodine King – reče mirno i udalji se šepajući.

XIV

Još prije podneva Pecos je stigao u grad. Uz njega je bio i Charly. Kad su dojahali pred nekadašnji šerifov ured, iz njega izide šerif Mel Hopkins.

Nekoliko njegovih jahača tumaralo je naokolo, ali su se sad počeli okupljati. Prišli su i neki građani. Još prije nego što je Pecos sjahao, u gradu se na neki način naslutilo da će se dogoditi nešto značajno.

Pecos stupi pred šerifa.

– Sad sam pripravan, ako želite – reče.

Serif ga još jedanput kratko odmjeri. Opazio je i revolver što je izvirivao iz pojasa. Tada skrene pogled prema Charlyju koji je ostao u sedlu.

– Što je s ovim? – upita.

– On poznaje ovaj kraj i ljude – odgovori Pecos. – Bit će mi potreban. Postali smo prijatelji.

Serif kimne.

– Možeš uzeti pomoćnike, ako je potrebno. Plaća je trideset dolara. No, dobro! Podigni ruku! Uzimam te pod zakletvom kao pomoćnika za ovaj dio oblasti.

Nasred drvenog nogostupa Pecos podigne ruku. Ljudi su sve više prilazili i dozivali druge. Vijest da je King Lodge dobio pomoćnog šerifa širila se kao šumski požar.

Poslije podne vratili su se ljudi koji su bili u bezuspješnoj potjeri za Blinkyjem.

Pecos je nestao iz grada već nakon ručka. Nosio je metalnu zvijezdu na džepu košulje. Prije toga posjetio je Opal i predstavio joj Charlyja, a zatim su proveli nekoliko trenutaka u razgovoru. Prije odlaska kupio je u prodavaonici opasač za revolver, pušku, držač za sedlo i municiju.

Život u gradu tekao je svojim uobičajenim tokom. Navečer se pojavio šerif sa svojom pratnjom. Održao je predstavnicima grada govor sa sedla.

– Ostavio sam vam pomoćnog šerifa, najboljeg što sam ga

mogao naći. On je sredio Ringa Jenkinsa, iako mu je ovaj namjestio stupicu. Dobili ste, dakle, pouzdanog borca, ali to nije sve. On je odbio raspisanu nagradu, nije dakle lovac na ljudske glave već častan čovjek. Vjerujte mu kao što mu i ja vjerujem. Dao sam mu zvijezdu, ali to nije dovoljno. Bez vaše pomoći ni Archibald Sheepcheese, ni zvijezda ne mogu ništa postići. Razmislite o tome, ljudi!

Nakon toga odjaše.

* * *

Pecos je zatražio od Charlyja da mu opiše okolicu, a i Opal ga je uputila kako da stigne do doline i do rudnika. U nekoliko navrata put ga je vodio preko Kingova posjeda. Pokraj nekog potoka naišao je na dva kaubojas s Kingova ranča. Jedan od njih bio je Čekić-Bill, s kojim se potukao prve večeri u spavaonici. Čekić-Bill podigne svoj golemi kažiprst i pokaže Pecosovu zvijezdu.

– Je je je li to neka šššala?

– upita zamuckujući.

– Ovaj nas misli zafrkavati

– zabruna Selby Travos.

– Nema tu zafrkancije, momci – nasmiješi se Pecos. – Ja sam šerif u ovom kraju.

To nisu mogli tako brzo probaviti. Napokon Čekić-Bill kimne i reče Selbyju:

– Vidiš, to je neki posebni čovak. Sad je postao šerifom. Alaj će se naš gazda razveseliti! Ili ti više nisi na našoj strani, Pecos?

– Hej, kao šerif ne može se više zvati samo Pecos – nabaci Selby.

Pecos im kimne.

– Sheepcheese, Arch Sheepcheese se zovem, i ne stojim ni na čijoj strani osim što zastupam zakon.

I krene dalje.

Kauboji su ga pratili pogledom.

– To je pravo iznenađenje – promrmlja Selby Travos.

– Upravo tako – potvrdi Čekić-Bill. – To ti je kao da ideš kroz šumu i iznenada te neki vuk ugrize za stražnjicu!

Pecos je jahao sve dalje i dalje. Stigao je do Bikova kanjona. Prepoznao ga je po stijeni koja je imala oblik bikovske glave. Dva cedrova panja izgledala su kao slomljeni rogovi.

Pecos ujaše u kanjon, da bi nekoliko časaka stigao do prekrasne doline. Ispod nekoliko krošnjatih jela stajala je drvena kuća sagrađena od balvana, na koju se nadovezivalo još nekoliko gospodarskih zgrada i široki obor. To je, dakle, Mc Innesova konjska farma. Pecos pokuša zamisliti kako je Opal ovdje provodila dane.

Zaista je bilo lijepo ovdje. Dolina je gotovo okrugla, obronci su obrasli šumom. U pozadini se vidi nekoliko starih stabala. Na livadi raste bujna plava trava, pogodna za prehranu konja. Tu je i vodopad koji stvara malo jezero. Predivno mjesto za uzgoj i do tri stotine konja, na

kojima se može dobro zaraditi.

Pecos najednom osjeti čežnju za vlastitim domom i svim dobrim stvarima koje su uz to vezane. Oh, on bi ovo mjesto pretvorio u raj. Mogao bi...

Naglo prekine sa sanjarenjem, jer on je ovamo došao da potraži Blinkyja Ketchuma. Dosad nije naišao ni na kakve tragove. To nije moralo ništa značiti. Trava se već mogla podići, a mogao joj je pripomoći i Blinky da zabašuri svoj trag. Odjahao je prema zgradama. Tu, u zaklonu jedne staje, sjaše i pođe da pretraži kuću. Kretao se nečujno poput Indijanca.

Ali, već mu je nagon govorio da ovdje nema nikoga. Nije pro našao ni najmanji trag koji bi ukazivao da je u posljednje vrijeme netko boravio u kući. Blinky Ketchum nije bio niti je sad ovdje.

Pecos je ustanovio nešto drugo. To, da je otac Opal Mc Innes bio vrlo sposoban čovjek. Sve zgrade bile su solidno i prvorzredno sagrađene. Ali, na putu da stvori svoje životno djelo bio je ubijen i opljačkan.

Pecos pomisli na rudnik. Uzjaše i krene duž padine brijega. Trebalo mu je dosta vremena dok ga je našao. Morao je ići u jedan procijep sličan slijepom kanjonu, koji je završavao pećinom. Pred ulazom u nj na šuplinu nalazila se gomila materijala od zdrobljenoga kamena kroz koje je već počela nicati

nova trava. Ali, mnogo je te trave bilo popaseno.

To je mogao učiniti samo nečiji konj. Spazivši i konjski izmet, Pecos zaključi da se Blinky nalazi u spilji. On sjaše i izvuče revolver. Čudio se kako Blinky nije čuo da netko dolazi. Možda momak spava ili se nalazi duboko u jami. Na ulazu u spilju, koji se je širio u rudarski kop, Pecos zastane i osluhne. Začuo je konjsko rzanje. Pecos se nastavi šuljati kao sjena. Njegovo stopalo nagazi neki predmet. Sagne se i podigne bocu. Bila je prazna i mirisala na viski. Sad je bilo jasno zašto ga Blinky nije čuo. Našao ga je odmah s desne strane kako leži na pokrivaču. Spavao je duboko i čvrsto, zaudarajući na alkohol. Revolver je stavio nadomak ruke. Pecos posegne za njim, a u istom trenu to učini i Blinky. Pecos mu istrgne oružje. Ispustivši prodoran krik, Blinky htjede skočiti na noge, ali ga Pecos gurne natrag.

– Do vraga, tko je to? Aha, netko iz šerifove potjere? Nije li to zvijezda na tvojim prsima? Ne poznajem te, tko si ti?

Blinky se sad rastrijeznio, ali ga je još očito mučio mamurluk.

– Ja sam Pecos. Ja sam onaj Pecos koji te je našao kad su te pretukli Wagoneri i dopremio te u grad.

– Da, znam – reče Blinky promuklo – ali sad...

– Sad sam pomoćni šerif i

hapsim te zbog ubojstva Bada Wagonera – prekine ga Pecos. – Zovem se Archibald Sheepcheese. Vodim te u King Lodge. Nisi smio onako jednostavno ustrijeliti Wagonera. Jesi li ti uopće ikad razmišljao da se za sve što se počini jednom mora platiti?

Blinky se podbočio na laktove i začuđeno promatrao Pecos.

– Jesam li, jesam li...? Kad bih razmišljao o tom kakve sve mogućnosti postoje zbog toga što je ovaj ili onaj nešto počinio, u mojoj bi glavi došlo do potpune zbrke. Zato ja i ne razmišljam.

On polako sjedne, pa se još polaganije pridigne oslanjajući se leđima na zid pećine. Konj ponovo zarže.

– Tako, dakle, vi ste Archibald Sheepcheese, onaj Sheepcheese?

– Da, Blinky.

– I namjeravate me odvesti u King Lodge. A što tada?

– Doći će sudac i provesti raspravu zbog ubojstva.

– No, onda ne moram biti zabrinut – odgovori Blinky gotovo podrugljivo. – Ja pripadam Kingovoj družini. Čak kad biste me i mogli sprovesti do King Lodgea, ne bih dugo ostao u buksi. Orson King si ne može priuštiti da njegovi ljudi dolaze pred sud. Je li Mel Hopkins još tamo?

– Nije – odgovori Pecos i okrene se da pođe prema ko-

nju. U tom ga trenu Blinky zaskoči. Bio je to iznenadni napad koji ni Pecos nije očekivao. Pokazalo se da je Blinky u ruci imao veliki kamen kojim je zamahnuo prema Pecosovoj glavi, pa ga čak i okrznuo po sljepočnici.

Ali, Pecos je bio prebrz za Blinkyja. Izbjegavši udarac, on zamahne ljevicom i pogodi ga iznad kopče opasača.

Blinky se presavije i držeći se za trbuh očajno zastenje.

Pecos izvede konja, pokupi Blinkyjeve stvari i priredi sve za odlazak.

– Glupo si postupio, Blinky – reče blago Pecos – što si me tako mučki napao. Pokušala su to već trojica ili četvorica od tvoje sorte.

Gurao ga je pred sobom i prisilio ga da uzjaše.

– To je nisko od vas da me tako udarate u želudac – požali se Blinky. – Štoviše, to je zlostavljanje zarobljenika.

– Imaš smisla za humor – prizna Pecos pomalo začuđeno.

– Ali to je sve od oružja koje ti ostavljam. I ako misliš da mi sad možeš zbrisati, samo pokušaj. Obećavam ti da ćeš ići pješice, privezan za moj laso. Naprijed! Put do King Lodgea ti je poznat, zar ne?

Ali, Blinkyjevo se lice odjednom ozari i on veselo, ali i s porugom u glasu poviče:

– Oho, tko nam to tamo stiže ususret? Tko su ona tri džentl-

mena? Oh, gospodine Sheepcheese, što ćemo sad?

Isto pitanje postavio si je i Pecos, ne bez stanovite zabrinutosti.

Jer, u posjet dolini stigli su gospodin Chinok Hardin, gospodin Meece Mannen i gospodin Chris Panmaker.

Iznikli su nenadano iza nekoliko stabala koja su, na Pecosovu nesreću, skrivala širi vidik.

Pecos se obrati Blinkyju.

– Silazi s konja i podi do one stijene. Nasloni se leđima na nju, ne miči se i čekaj!

– Ja sam, dakle, gledalac s mjestom u počasnoj loži – nasmijulji se Blinky. – Ti si veliki Archibald Sheepcheese. A tamo su tri manje velika momka, ali su utroje. Spomenuo si malo prije trojicu ili četvoricu koji su te htjeli ukebat. Evo, sad ti se pruža prilika da to doživiš. Život priprema uvijek neka nova iznenađenja, zar ne?

On sjaše i krene prema označenom mjestu.

U međuvremenu su revolve-raši prišli na dvadesetak metara i zaustavili konje. Sjedili su nemarno, ali Pecos je znao da je to samo privid. Po nekim znacima koje može zapaziti samo čovjek vičan takvim situacijama, zaključio je da su revolve-raši napeti i pripravnici na akciju.

– Nevjerojatno, pa to nije moguće – reče Chinok Hardin.

Pecos podigne ramena. Sje-

dio je mirno u sedlu. Njegov riđan stajao je posve mirno. Pecosovi prsti visili su iza drška revolvera.

– Ipak je tako – reče. – Od danas u podne ja sam šerif. Upravo sam uhapsio Blinkyja Ketchuma.

– Znači, istina je?! – reče Meece Mannen.

– Uhapsio je našeg dobrog Blinkyja, kojeg smo upravo htjeli odavde najuriti – javi se i Chris Panmaker i podigne lijevu ruku. – Pecose, pa to je zapravo vrlo jednostavno. Oslobođi ćeš Blinkyja, a mi ćemo se pobrinuti da nestane odavde. Tako ćemo izbjeći svaku gužvu, zar ne?

– Ja ga vodim u King Lodge – odvrati mirno Pecos. – Tamo će mu se suditi.

– Ni govora! – poviče Chinok Hardin. – Moraš nas razumjeti, Pecose – doda blažim tonom. – Posao kakav nam daje Orson King ne nalazi se lako. Orson King ne želi da netko od njegovih ljudi bude izveden pred sud. Kad bi to dopustio, on bi istoga časa prestao biti veliki Orson King. A kad bi Blinky eventualno bio osuđen, sudac bi morao raditi prekovremeno da prikupi sve prijave koje bi mu građani podnosili. To, naravno, ne možemo trpiti. Moraš to razumjeti. Stoga nam predaj Blinkyja. Napokon, mi smo stari prijatelji.

Pecos se nasmiješi.

– Poznajem vas. Ali, ako ne

želite gužve sa mnom, odjašite iz ovoga kraja. Jer, među prijavama kod suca naći će se sigurno i takvih koje se odnose na vas. To možete izbjeći jer zasad takva prijava ne postoji. Ali, Blinkyja vam ne mogu predati. On je ustrijelio nenaoružanog čovjeka. To je ubojstvo. A sad nestanite.

Najprije su se zabuljili u nje ga kao da nisu dobro čuli, a onda se počnu prezirno cerekati.

— Kakve li otmjnosti, gospodine šerife, oho! — reče Chris Panmaker. — Još nema prijave protiv vas, veli on. I savjetuje nam da na brzinu nestanemo. Zaista velikodušno! Sheepcheese, nije li te strah? Jesi li shvatio da smo ti utroje više nego dorašli?

Pecos je shvatio da će se uskoro raditi o njegovom životu ako ne popusti. Pred njim stoje tri tvrda momka, koji u brojčanoj premoći vide svoju čistu priliku. I kad bi sad zakazali, uskoro ne bi bili vrijedni svoje plaće. Njihov bolestan ponos činio ih je neustrašivim čak i pred takvim protivnikom kao što je Arch Sheepcheese, iako su vidjeli da je nepogrešiv u baratanju revolverom.

Kratko su se zagledali, a Chinok Hardin reče:

— Sheepcheese, riskirat ćemo! Moraš učiniti tri stvari. Najprije skini zvijezdu i baci je. Zatim otkopčaj opasač s revolverom i pusti ga da padne na

zemlju. Kad završiš s tim, odjaši i ostavi nam Blinkyja! Ali, ne kreći prema King Lodgeu nego se zauvijek izgubi iz ovoga kraja. Ako ne učiniš ove tri stvari, iskušat ćemo svoju sreću. Budući da si na revolveru brži od svakoga od nas pojedinačno, mi ćemo povući istodobno. Ne možeš se izvući. Barem jedan od nas će preživjeti i zadati ti smrtni udarac.

Posljednje riječi izgovorio je polagano i ozbiljno, gotovo svečano. Njegovi pratioci odobravali su mu kimanjem glave.

— To je rizik našeg poziva — promrmlja Meece Mannen. — Jedanput mora doći do situacije kad se može izgubiti život.

Kad je umuknuo, nastavi Chris Panmaker:

— Ako se zahvatimo, bit će mrtvih. Želiš li to, šerife?

Pecos podigne lijevu ruku i s kažiprstom dajući time svojim riječima osobitu važnost:

— Ne zaboravite jedno! Ja nosim zvijezdu, zastupam zakon. U tom slučaju ja se ne mogu predati. Zakon ne može pokleknuti pred trojicom revolveraša. Ja osobno ne držim mnogo do svoga prestiža. Ostavio bih sve i otišao. Ali, nosim zvijezdu, drugačiju od one što ju je nosio Bill Fletcher.

Razmišljali su o njegovim riječima. Izvana su se doimali vrlo mirno i nimalo raspaljivo, što je njihovu odlučnost činilo još opasnijom.

Tada poviče Blinky oštro:

– Pa, završite s njim! Pošaljite ga u pakao!

U njegovu se glasu osjećala divlja mržnja i strah. Shvatio je da će ga šerif izvesti pred sud zbog ubojstva.

Trojica revolveraša nepomično su mtrila Pecosu.

– Ne zaboravite, ja sam zakon! – Izrekao je to oštro, opominjući. Osjetio je da su momci zatomili svaku pomisao na opasnost po vlastiti život.

Pecosove riječi izazvale su potpuno suprotan učinak. Djelovale su kao izazov, kao zapovijed za početak.

– Sheepcheese, previše govoriš! – poviče Chris Panmaker. I odmah zatim: – Do vraga s njim!

– Dajmo mu njegovo!

To je viknuo Chinok Hardin i prvi se mašio za revolver. Za njim požure i ostala dvojica. Htjeli su biti brži od Chinoka, ali to je uspjelo samo Chrisu Panmakeru. Bio je najbrži od trojice, i to ga je stajalo života.

U trenutku kad je pritisnuo otklonac bio je mrtav. Njegov je metak stoga otišao previsoko i iznad Pecosove glave odzviždao u nebo.

Priliku su dobili Meece Mannen i Chinok Hardin. Pa ipak je Pecos opalio istovremeno kao i oni. Njegov drugi metak bio je namijenjen Chinoku Hardinu. Ovaj umalo pade s konja. Uspio se baciti naprijed i obgrliti njegov vrat.

Sve je to Pecos vidio kao u magli. Osjetio se silno sretnim što još nije bio pogoden. Jer Mannenov metak probušio mu je rukav i samo okrznuo kožu. A prije nego što je opalio i drugi put, Pecos ga je pogodio svojim trećim metkom.

Time je sve bilo gotovo. Od Hardinove komande „Dajmo mu njegovo!“ do posljednjeg pucnja nije prošlo više od dvije-tri sekunde.

Meece Mannen je ostao u sedlu. Prilično teško ranjen morao je ispustiti revolver. I njegov i Chinokov konj kao da su osjetili da bi njihovi gazde rado napustili ovo mjesto pa su se okrenuli i dali u kas.

Chinok Hardin i Meece Mannen uvidjeli su da je bitka izgubljena i da je najbolje uhvatiti maglu.

Pecos je nekoliko časaka gledao za njima. Pustio ih je da se udalje.

Blinky se dršćući priljubio uz stijenu i gledao mrtvog Chrisa Panmakera, čiji je konj stajao spuštene glave, a zatim se zarezavši nervozno počeo lagano povlačiti.

Pecos osjeti u sebi gorčinu.

– Dogodilo se, evo, još jedanput isto – mrmljao je. – Kakve koristi od toga što sam se prozvao Pecosom, kad sam opet upao u revolversku gužvu. Ipak, razlika je u tome što sad nosim zvijezdu.

Pogledom je obuhvatio okoliš, ne zapažajući dvojicu revol-

veraša koji su se upravo udaljavali iz doline. Ovaj divan kraj nikad neće biti sretan sve dok će njime vladati Kingovi revolveraši.

Pecos sjaše, pride Panmakeru i pretraži ga.

Blinky pomisli da se nešto izvan njegova vidokruga pa se pokrene prema mjestu gdje su ležali ispušteni revolveri. Ali ga Pecos presiječe pogledom.

— Nikad ti to neće uspjeti, budalo, pa nemoj ni pokušavati! Dodi ovamo i dovedi Panmake-rova konja. Jesi li razumio?

Blinky je oklijevao, ali videći izraz Pecosovih očiju, odlučio je da posluša.

XV

Chinok Hardin i Meece Mannen nekako su stigli do ranča oko ponoći i dojahali ravno pred upravnu zgradu. Unutra je još gorjelo svjetlo. Kad su se uz napor spustili na zemlju, iz kuće izide Orson King, u košulji i laganim mokasinama. Pušio je cigaru. Iza njih iz tame izroni predvodnik Sol Stedloe, koji kao da je čekao da se nešto dogodi.

Ni rančeru ni predvodniku nije promaklo da su revolveraši ranjeni. Slijedili su predvodnika u kuću i kad su ušli, Sol Stedloe zatvori vrata i leđima se nasloni na njih. Sva četvorica nalazila su se u Kingovu uredu. Hardin i Mannen se izvale u udobne naslonjače.

— Jeste li naletjeli na Blinkyja? Je li vas on tako uredio?

Gdje je Chris Panmaker?

Pitanja je postavljao Orson King.

Sol Stedloe se nemirno meškoljio uz vrata. Lice mu je bilo nepomično, ali mu je pogled odavao krajnju napetost.

Chinok Hardin podnese izvještaj i završi riječima:

— Vjerojatno tom Pecosu na revolveru nije nitko ravan.

Nakon toga načini kratku stanku tražeći suglasnost u Mannenovu pogledu.

— Mi smo ovdje završili, gazda — reče ovaj. — Malo ćemo se odmoriti, povezati rane i nestati iz ovoga kraja. Ne računajte na nas više, gazda. Žao nam je što mu nismo dorasli.

Nakon ovih riječi obojica se podigoše kao na neku nečujnu zapovijed. Pomalo teturajući, krenuše prema vratima. Sol Stedloe otvori vrata i ponovo ih za njima zatvori. Zatim se zagleda u Kinga i progovori:

— Dakle, Orsone Kingu, ti veliki strijelče što vježbaš cijeli dan, hoćeš li još jedanput pokušati sreću sa Sheepcheeseom? Hoćeš li ti, ili moram ja ponovo spašavati ranč?!

Orson King je zurio u pod, a onda promrmljao: — Oh, ja ga mogu pobijediti. Sigurno ga mogu potući. Pucam brže i bolje i...

— Ne! On puca brže i bolje — reče predvodnik. — Možeš ga pobijediti samo ako se poslužiš trikom, inače ne! Ali, ako se ti ne usuđuješ, učinit ću to ja

umjesto tebe. Ja sam već jedanput uradio za ranč, pa ću i ponovo.

Orson King ga je pogledao nekako nesigurno i posramljeno. Da ovaj ti ranč znači sve – reče. – Najvećim dijelom on je djelo tvojih ruku, ne mojih. Ti si prvorazredan farmer. Ti si sve planirao i izgradio. Pa i tada kad nam je ponestalo novca, ti si...

– Nećemo govoriti o tom što ti nisi dovršio – prekine ga Sol Stedloe. – Dovoljno je da sam to uradio ja, jer je ranč tako spašen. A sada je opet u opasnosti. Kad bi Blinky stao pred sud zbog ubojstva, zakon bi stavio svoju ruku na ovaj ranč. A tada...

– Ne treba mi to objašnjavati, Sole – reče muklo Orson King. – Ipak, ne mogu Sheepcheesea upucati iz zasjede. Ne mogu to pokušati ni uz pomoć kakvog trika. Ako život i dalje treba da mi znači neku vrijednost, moram to s njime otvoreno razriješiti. Moram se odmjeriti s njim jer sada nije riječ samo o tisuću dolara ili jednom konju već o životu. Bit ću bolji od njega!

Oči su mu zanešenjački sijevale.

Sol Stedloe stupi tik uz njega.

– Na pošten ga način ne možeš tući! – reče. – Pusti, dakle, da ja pokušam. Svojevremeno nisi mogao napasti ni Mc Innesa. Bio si zaljubljen u njegovu kćer, a to si još i danas.

Nisi to mogao učiniti njenom ocu. Ali, ja sam mogao! Zato što je posrijedi bio ranč! Jer nam je novac bio hitno potreban! Jer ja mogu za ovaj ranč učiniti sve na svijetu. Zato što je velik i što se ponosim njime. Još kao mali dječak sanjao sam o tome da vodim ovakav ranč. Zbog toga sam postao predvodnik. Ti si, naprotiv, borac. Samo jedan borac može u ovoj zemlji posjedovati takav ranč, jer se nitko ne usuđuje da se protiv njega bori. Ali, Arch Sheepcheese je brži od tebe. Ja ću ga skloniti s puta. Ako to ne učinim ja, ne isplati se više ni tebi da to pokušaš. Ti ne znaš voditi ranč. Znaš vitlati revolverom, ali bez mene ćeš ovaj ranč upropastiti.

– Misliš li zaista tako? – upita Orson King ljutito.

Sol Stedloe kimne.

– Ti djeluješ veličanstveno – reče. – Kad jašeš kroz grad na svom crnom pastuhu, ljudi govore da bi mogao biti kralj. Ali, bez mog znanja nikad ne bi postao velikim rančerom.

Nakon toga pride vratima, otvori ih i izide iz kuće.

Za to vrijeme Orson King je pošteno gledao istini u oči. On zaista nije mogao upravljati rančem na kojem je bilo zaposleno pedesetak ljudi koji su vodili brigu o deset tisuća goveda i dvije tisuće konja. On nije bio čovjek koji bi se mogao brinuti za svaku pojedinost. Jednostavno mu to nije pričinjavalo zadovoljstvo. Ali pucnjava,

vježbanje u gađanju, to ga je oduvijek veselilo.

Orson King izide na verandu. Čuo je konjski topot koji se udaljavao od ranča. Zacijelo Sol Stedloe. King se prisjeti jedne noći kad je Stedloe otišao s ranča na isti način. Drugog dana pronaden je otac Opal Mc Innes mrtav i opljačkan. Sol Stedloe je sa sobom ponio i njegov revolver. Zamolio ga je da mu pričuva Mc Innesov revolver, lisnicu i prsten.

Zašto?

Kad je Opal Mc Innes pronašla skrovište i odnijela kovčežić s pohranjenim stvarima, Stedloe ih je ponovo vratio natrag. Ali, više ih nije pohranio kod njega. Zašto?

Orson King je slutio da tu postoji neka tajna. Ali, kakva?

XVI

Oko ponoći Pecos se vratio u King Lodge. Vodio je konja preko kojeg je ležao Chris Panmaker. Pred njim je jahao Blinky Ketchum, kojem su ruke bile svezane za rog sedla.

Gradić je već bio miran i tih. Bilo je sparno, a daleko na zapadnom nebu povremeno su bljeskale munje. Nekoliko ljudi stajalo je na verandi saluna.

Pecos zastane i promotri ih. Prepozna kovača, vlasnika prodavaonice i liječnika.

– Ovdje imam jednog mrtvaca, doktore. Hoćete li izdati smrtovnicu i obavijestiti pogrebnika? Ja se moram pobrinuti za zatvorenika.

Ljudi su šutjeli. Iznenadenje je bilo preveliko.

Prišla je još nekolicina, sve stanovnici ovoga grada koji zbog sparine nisu mogli zaspati.

Liječnik napokon upita:

– Tko je mrtvac, šerife?

– Chris Panmaker – izreče Pecos na neki opori, umoran način.

Svi su čuli i pitanje i odgovor. Zatim su pogledali prema Blinkyju Ketchumu. Oh, odmah su u njemu prepoznali čovjeka koji je ubio nenaoružanog čovjeka što je pošao u hotel svojoj sestri.

Shvatili su da je pomoćni šerif uhapsio ubojicu i da je zbog toga morao svladati revolveraša Chrisa Panmakera.

Šutnju prekine vlasnik prodavaonice:

– U redu je što se tiče Panmakera. Ali što ako se pojave njegovi prijatelji Chinok Hardin i Meece Mannen. Mislite li da bismo vam mogli pomoći?

Pecos se umorno pomakne u sedlu. Glasom u kojem se zapažao prezir i gorčina reče:

– Da li biste mogli pomoći...? Sigurno je da bi mi građani ovoga grada mogli pomoći, ali bi najprije morali smoći hrabrosti i shvatiti da trebaju odlučno i zajednički stati na stranu pravde. Pomoći biste mi mogli, svakako, ali mislim da to neće biti potrebno, barem što se tiče Chinoka Hardina i Meecea Mannena. Oni više neće doći

ovamo. Ispali su iz igre i ako ih se ovdje netko boji, ne mora se sakrivati pod krevet.

On ispusti uže za koje je bio privezan Panmakerov konj i odjaše sa svojim uhapšenikom.

Pred šerifovim uredom dočeka ih je Charly. Zagledao se u Blinkia i, vežući njegova konja reče:

– Dakle, Blinky, imamo ovdje jednu krletku s malim krevetom. Ako budeš dobar, ja ću ti ponekad pročitati novine ili odigrati s tobom partiju šaha kroz rešetke. Dodi, moj mladiću!

– Ti, šepavi majmune, valjda ne misliš da ću dugo sjediti u toj vašoj krletki. Čak kad Orson King i ne bi do mene osobno mnogo držao, on si ne može priuštiti da jedan od njegovih jahača sjedi u ovoj rupi. Samo gledaj, pametnjakoviću, kako će to sve brzo ići.

Charly nešto promrmlja i pogleda Pecos.

– Osjećam se kao neka mamica kad joj kćeri nema cijele noći kod kuće...

Pecos se nasmije, a zatim skinu uhapšenika s konja, odgura ga u ured i zatvori u jednu od dviju ćelija.

Obavivši to, sjedne za stol, a Charly mu donese šalicu hladne kave.

– Tko je bio drugi čovjek, što je ležao preko sedla na konju? Je li mrtav?

Pecos mu sve ispriča, a onda

pride poljskom krevetu u kutu i ispruži se na njemu. Charly mu skine čizme.

– Možeš mirno spavati – reče. – Neću nikoga puštati unutra. Pobrinut ću se samo za konje, i prije nego što popušiš cigaretu, evo me natrag.

Pecos mu kimne. Opustivši se na krevetu, smota cigaretu. Razmišljao je o tome što će se dalje dogoditi. Nije još znao, barem ne sasvim točno.

Orson King će nešto uraditi. On mora spriječiti da ovdje zavlada zakon, jer će se u tom slučaju ubrzo naći na koljenima, lišen svih povlastica koje sad ima. Neće mu pomoći ni svi njegovi plaćeni revolveraši, prestat će ugnjetavanje, ucjenjivanje i zlostavljanje doseljenika.

Orson King mora nešto učiniti. Ali što?

Kad je popušio cigaretu, stigao je Charly.

– Ali Pecos je već spavao.

XVII

U međuvremenu je Sol Stedloe stigao blizu grada. Ovdje se zaustavio, sjahao i svezao uzde za rog sedla. Okrenuvši konja, otjera ga snažnim udarcem. Konj bijesno potrči svojim tragom prema ranču.

Uza se je Stedloe imao pušku i revolver. Preostali dio puta prevalio je pješice. Stigavši do staja koje su služile za iznajmljivanje, prišulja se do prilično velikog sjenika. Uspne se ljestvama i pride otvoru za prozračivanje.

Oдавде je mogao nadgledavati cijelu glavnu ulicu King Lodgea. Bila je to najbolja promatračnica s koje je čovjek s puškom mogao ovladati cijelim gradom.

Sol Stedloe se raskomoti. Znao je da će mu biti potrebno mnogo vremena da bi ostvario svoj plan. Ponio je čuturu s vodom i nešto kruha sa sušenim mesom. Mogao bi ovdje izdržati dva dana i noći. Bio je siguran da će mu se za to vrijeme pružiti njegova prilika.

Pokušao je zaspiti, ali nije uspijevao. Na um su mu navirala sjećanja na dan kad je ubio McInnesa.

Rukom je potražio odloženi opasač s revolverom. Napipavši revolver, čvrsto ga stegne.

Priču o tom revolveru znao je samo Sol Stedloe.

Taj je revolver pripadao onom čovjeku što ga je ubio prije tri godine. Na samrti mu je taj čovjek spomenuo:

— Ti mi, nitkove, uzimaš sve što posjedujem: život, novac, prsten i oružje! Htio bih da to izgleda kao da me je napao neki bandit kojemu su sve te stvari potrebne. Ali ja sam te prepoznao. Ti si Stedloe, Sol Stedloe i potreban ti je samo novac da bi mogao održati ranč dok se ne prodaju prva goveda. Stedloe, to ti neće donijeti sreću. Već sad vidim kako će te netko ubiti i to upravo ovim koltom što ga držiš u ruci! Da, možeš ga baciti ili zadržati, ali sudbini nećeš iz-

bjeći. Netko će naći moj revolver, doći će do njega na bilo koji način i ubiti te. Budi siguran u to, ništarijo!

Rekavši to, umro je. A on, Sol Stedloe, nije mogao odbaciti taj revolver. Osjećao je uvijek potajni strah da će ga netko naći. Zbog toga ga je s ostalim stvarima pohranio kod Orsona Kinga.

Sad je taj revolver u njegovoj ruci.

— Nikad me nitko ne može ubiti tim revolverom — pomislio je. — Onaj mi je Mc Innes samo pokušavao natjerati strah u kosti.

XVIII

Kad je slijedećeg jutra Pecos krenuo na zajutrak, ljudi su ga pozdravljali s poštovanjem. Namjeravo je otići u McInnesov restoran, ali ga je na putu zaustavila skupina jahača što je upravo stigla u grad. Skupinu su predvodili Nad i Ned Wagoner, a sačinjavali su je pola tuceta doseljenika i farmera, očito prijatelja obitelji Wagoner.

Nad Wagoner s poštovanjem dotakne prstima obod svog šešira.

— Kako će se stvari dalje razvijati, šerife? — upitao je.

U njegovu se glasu primjećivao nestrpljenje i zabrinutost.

— Nakon doručka napisat ću izvještaj svom pretpostavljenom, šerifu Melu Hopkinsu — odgovori Pecos. — Izvještaj ću poslati podnevnom poštom. Pretpostavljam da će stići jedan

od oblasnih sudaca da bi proveo raspravu.

– To bi moglo trajati tjednima – odvratila Nad Wagoner.

– Jest – potvrdi Pecos. – Ali jednog će se dana oblast podijeliti i tada će King Lodge postati glavnim gradom samostalne pokrajine i sjedištem upravne vlasti s vlastitim sudištem. Za sve treba još mnogo vremena. Mnogo ovisi o tome kako će se brzo ovaj kraj naseljavati novim stanovnicima.

– To ovisi o tome koliko će doseljenika trpjeti Kingov ranč – poviče jedan iz skupine.

– Orson King nema više ništa s time – reče mirno Pecos.

– Podite svojim kućama, nastavite posao i čekajte sudsku raspravu. Blinky Ketchum ne može izbjeći kaznu. To će biti početak novog doba. Uvidate li to?

Oklijevali su, ali na kraju se ipak slože s Pecosom.

– Ako vam kad zatreba pomoć – reče Nad Wagoner – tada...

– Ukoliko dođe do toga, javit ću vam – reče Pecos i udalji se.

Gledali su za njim.

– Takav nam je čovjek bio potreban – reče Nad Wagoner.

– Bill Bleetcher nije bio dorastao svom zadatku. Arch Sheepcheese je pravi čovjek. Možemo se vratiti kući i prionuti na posao, ljudi. Sve se nalazi u najboljim rukama.

Kad je Pecos poslije izašao iz restorana, ponašao se kao sretan čovjek. Smješкао se, jer ne

samo što je dobro jeo već su stvari između njega i Opal McInnes postale sasvim jasne.

Nije znao da ga u tom času Sol Stedloe drži na nišanu svoje puške. Trebalo je samo pritisnuti otklonac i Pecos bi bio mrtav čovjek. Ali na ulici je bilo previše svijeta, pa se Stedloe odlučio za drugu priliku.

Ali nova se prilika nije više ukazala, pa je Stedloe došao na drugu ideju. Smislivši novi plan, legne u sijeno da malo odspava.

XIX

Preostali dio dana protekao je bez novih događaja. Gradić se utišao i povukao u svoj mir, kao što se nekad povlači spari- na a da prijeteca oluja nije ni izbila.

Od Orsona Kinga i njegove družine nije bilo ni traga ni glasa.

Blinky Ketchum je sjedio u svojoj ćeliji.

Izvještaj oblasnom šerifu bio je na putu.

Sad je trebalo čekati.

Pecos je osjećao da će to čekanje stajati živaca. Očekivao je da će se Orson King kad-tad pojaviti, ili će u najmanju ruku poslati hordu svojih plaćenika.

Prolazili su sati. I Charly je postao nervozan. Predložio je Blinkyju da odigraju partiju šaha, ali je ovaj odbio.

Tako je došla večer, a zatim i noć.

Pecos uđe iz ureda u prostori-ju s ćelijama.

— Charly, ja ću napraviti krug kroz grad i svratit ću na večeru — reče. — Otprilike za jedan sat se vraćam pa ću te zamijeniti.

Zatim iskuša da li su stražnja vrata zaključana.

— Zaključat ću i prednja vrata za sobom — reče.

— Dobro, dobro — promrm-lja Charly.

Blinky se pomakne u svojoj ćeliji.

— Šerife, nije li vas strah da po mraku izlazite u grad? Ta-mo sigurno na vas vrebaju momci željni vašeg skalpa. Sa-mo idite, Sheepcheese! Siguran sam da će vas spopasti za vrat, a onda će doći ovamo unutra, strpati ovoga starog majmuna na moje mjesto, a ja ću s njima otprhnuti na slobodu.

Pecos ga je zamišljeno pro-matrao. Bilo mu je jasno da će mu idući dani razarati živce. Dok stigne sudac, pa dok se pri-beru potrebni svjedoci, sve to može trajati čitavu vječnost. Ali on to mora izdržati.

Pošto je uvrnuo fitilj na svje-tiljci tako da se prostorijom širi-lo samo slabo svjetlo, iziđe šute-ći.

Charly se pomakne na ležaju i zagriže u tablu duhana za žva-kanje, pa pogleda Blinkyja u drugoj ćeliji.

Odjednom se ukoči od zapre-paštenja. Osjetio je na licu la-gan propuh, a taj je mogao na-

stati samo tako da je netko otvorio stražnja vrata.

Charly shvati da se upravo to dogodilo, kao i da je sad kasno da bilo što učini. Tko god da je ušao, sad u ruci drži oružje, i pripravan ga je odmah upotri-jebiti. A budući da je to oružje upereno izravno u njega, Char-lyja, znao je da se nalazi u ne-posrednoj opasnosti po život učini li samo jedan iznenadni pokret.

Do vraga, pa stražnja su vra-ta zaključana, Pecos ih je malo prije provjerio, mislio je Charly, pa ipak je netko ušao. To je mo-gao biti samo netko tko ima ključeve ili se znalački služi ot-piračem.

Charly odluči da ustanovi što se dogodilo. Polako okrene gla-vu i ugleda čovjeka koji je ušao. Oh, dobro ga je poznavao. Bio je to Sol Stedloe. Bez maske, s puškom pod pazuhom i s pr-stom na otponcu. Otvor pušča-ne cijevi gledao je ravno u Charlyjeve oči.

On se ipak usudi upitati:

— Kako si uspio ući, Sole? Pa vrata su bila zaključana, zar ne?

Ne odgovorivši, Sol Stedloe uđe u Charlyjevu ćeliju i pride ležaju.

— Bilo je to glupo od tebe...

— počne Charly, ali ga prekine udarac puščanom cijevi. Charly ga je uspio napola izbjeći, pa krene rukom prema svom re-volveru. Ali ga drugi udarac potpuno omami. Stedloe izvadi

iz džepa nekoliko kožnatih remenaca, sputa mu nožne i ručne zglavke i poveže ih tako da mu je ruke svezao iza leđa. Zatim mu začepi usta maramicom.

Blinky, koji je dotad zanijemio od čuđenja, javi se veselo:

– Izvrsno! A sad pusti mene iz te kutije!

No Sol Stedloe niječno zatrese glavom.

– Još ne – reče. – Moraš malo pričekati. Moram se najprije obračunati s tim takozvanim šerifom, a onda ću te pustiti da pobjegneš. Izgledat će kao da si ubio najprije Charlyja, pa zatim i šerifa. Ti ćeš izigravati čovjeka...

Zašuti, jer je uvidio da ga Blinky shvaća.

– Ja bih morao izigravati ubojicu? – upita Blinky pokazujući pri tom Charlyja. – Ovog treba također...?

Sol Stedloe potvrdno kimne.

– Ti si već ubio Bada Wagonera – reče hladno. – Više nije važno ako ćeš imati još nekoga na duši. Uhvate li te, ne mogu te tripot objesiti.

Blinky je drhtao cijelim tijelom. Zurio je u Stedloea kao da se ovaj iznenada pretvorio u čudovište.

– To, to nisam... nisam nikad mogao pomisliti da si za tako nešto sposoban, Sole!

– Oho, pa kakav sam to ja?

Blinky je tražio riječi.

– Pa, tako strašno hladan i

proračunat. Vidiš, i ja sam ubio čovjeka, ali to je bilo u času, na mah. Poslije kao da sam se probudio iz nekoga ružnog sna. Postao sam svjestan svoga nepromišljenog čina. Ali ti, ti računaš tako hladno i točno...

– Takav sam uvijek. Zahvaljujući tome, stvorio sam veliki ranč. Orson King je bio samo figura, sve ostalo sam uradio ja... Tako je to, Blinky. I smiri se sad!

On stupi u ured i pojača svjetlo. Zatim se vrati u prostoriju s ćelijama i utrne svjetiljku. Privuče niski stolčić i sjedne položivši pušku preko koljena. Kroz otvorena vrata imao je pregled sve do ulaza. Udaljenost je iznosila jedva desetak koraka. Na tom razmaku mogao bi pogoditi i miša.

Sjedio je čekajući da dode Pecos. Nakon nekoliko časaka ustane i privuče vrata tako da su bila samo odškrinuta.

– Zašto me ne pustiš napolje iz ćelije, Sole? – upita Blinky, hrapavim glasom, jer je u međuvremenu razmišljao o svojem položaju. – Namjeravaš li me uopće pustiti? Zar bi možda trebalo izgledati kao da me je Pecos uspio pogoditi čas prije nego što je izdahnuo? Misliš li nas svu trojicu poubijati?

Sol Stedloe ustane brundajući. Napipa na zidu mjesto gdje su visili ključevi. Skine ključ i otvori Blinkyjevu ćeliju.

Blinky iziđe uzdahnuvši s olakšanjem, ali u istom trenut-

Na svim kioscima **MAGAZIN**

● **Svijet današnjice**

Ni istraživanje nije što je nekad bilo
Veličanstveni vestern
Aveti napuštaju Monte Carlo
Amadeus superstar
Moda 1986 .— razotkriti najljepše

● **O njima se govori**

Nastassja Kinski
Albert Uderzo
Isabella Rosselini
Benny Hill

● **Kratke pripovijetke**

● **Stripovi**

Mad Max
Rip Kirby

● **Humor**

● **Mjesečev horoskop**

● **Enigmatika**

ku dobije puškom po glavi. Stedloe ga odvuče natrag u ćeliju i sveže kao i Charrlyja. Zatim ponovo sjedne.

Vrijeme je prolazilo polagano, ali Stedloe je bio odbaren čeličnim živicima.

U međuvremenu je u ćeliji iza njegovih leđa Charly došao k svijesti. Nije mu trebalo mnogo da potpuno shvati stanje. Sol Stedloe će pucati čim Pecos uđe u ured. Zatim će odjeknuti još dva pucnja. Jedan će biti namijenjen njemu, Charlyju, a drugi Blinkyju. Stedloe će ih tada odvezati, ukloniti remenje i izvući iz ćelije. Sve će izgledati kao da je Blinkyju netko dodao revolver pa si je ovaj pokušao njime prokrčiti put.

Charly se strese od jeze. Polako je opipavao mjesta koja su bila svezana.

S nogama je bilo vrlo jednostavno. Charly je imao vrlo tanke noge, pa su mu čizme bile prevelike. Nije mu bilo teško da se izvuče iz čizama i tako oslobodi noge. Ono što je dalje uradio moglo je uspjeti samo rijetkim ljudima. S obzirom na to da je imao nenormalno dugačke ruke, uspio ih je, ležeći na leđima, malo-pomalo provući ispod stražnjice i skvrčenih nogu.

Centimetar po centimetar šuljao se iz ćelije nečujno poput mačke. U pomoć mu je pristigao noćni povjetarac, koji je s nekoliko blagih udara prikri-
vao njegovo uzbuđeno disanje.

Kad se našao već sasvim blizu Stedloevih leđiju, Pecos je ot-
ključao prednja vrata. Stedloe se podigne i prisloni pušku na rame. U tom je stavu nepomično čekao da Pecos zatvori vrata, jer će se tada hitac slabije čuti na ulici.

Svezanim rukama Charly dohvati Stedloev revolver i isprazni ga u njega. Stedloe odskoči okrenuvši se, ali više nije bio u stanju ništa učiniti.

Tako se ispunilo McInnesovo proročanstvo: Stedloe je ubijen njegovim koltom.

XX

Orson King je loše proveo noć, zatim i nemiran dan, pa i u noći koja se spuštala nije nalazio smirenja. Naprekidno je mislio na svog predvodnika, koji je pošao da iz zasjede ubije jedinog čovjeka koji je bio u stanju prokrčiti put zakonu u ovom kraju. Nekoliko puta King je pomišljao da okupi svoju družinu i odjaše na njenom čelu u King Lodge, ali mu je razum govorio da tako nešto više nije moguće. Čak ako građani i ostave Pecosa na cjedilu, reakcija oblasnog šerifa bila bi ovaj put porazna za njega i njegov ranč.

Nezadovoljan samim sobom, lutao je rančem, dvaput je došao u kuhinju i popio po veliku šalicu kave. Kuhar ga je promatrao sa strane, oprezno i šuteći.

I njegova je družina u spavaonici bila tiha. Svjetlo se rano

ugasilo i otkako su Meece Man-
nen i Chinok Hardin odjahali s
ranča raspoloženje ostalih je
naglo splasnulo.

Prošla je ponoć kad je iz gra-
da stigla vijest da je Sol Stedloe
ubijen. Donio ju je neki sitni
Kingov doušnik. Opis događaja
bio je prilično točan, pa je King
saznao kako je njegov predvo-
dnik proveo svoje posljednje
trenutke.

On dobaci doušniku jedan
srebrnjak i ovaj pohrli svom
mršavom konju na kojemu se
umjesto sedla nalazio samo
obični pokrivač. Kad je čovjek
odjahao, Orson King se zagleda
u zvijezde.

Da, Sol Stedloe je to htio uči-
niti zbog njega i ranča. Bio je
dobar predvodnik, ali ipak sit-
na duša, sposoban da ubija iz
zasjede. On, Orson King, pravi
je revolveraš, on tako nije nikad
mogao postupiti. Sol Stedloe je
prema njemu obična ništica.
Zaključivši svoje razmišljanje,
Orson King tiho prošapće:

– Tako je. I vuk je bolji od
zmije!

Zatim krene da osedla ko-
nja.

XXI

Kad je stigao u King Lodge,
svitalo je jutro, ono vrijeme kad
noćni život kreće na počinak,
kad su sve stvari bezbojne i do-
imaju se gotovo poput utvara.

Koraci Kingova konja mogli
su se dobro čuti. Jahao je sredi-
nom kolnika. Pred salunom se
zaustavio, jer iz sjene natkrive-

nog nogostupa pred njega stupi
neki čovjek.

Bio je to Pecos. Orson King je
to znao. Polako sjaše, ostavivši
uzde da padnu na zemlju. Konj
je cupkao na mjestu.

– Slutio sam to od prvog ča-
sa – reče King. – Zbog toga
sam tako silno želio da se
odmjerim s tobom u gađanju.
Htio sam ustanoviti mogu li te
pobijediti.

– Znao sam da ćeš doći –
odvрати Pecos. – Ipak, opomi-
njem te, ja te mogu ponovo tući.
I ne zaboravi da sam šerif.

– Kako bih to mogao zabora-
viti? – promrmlja Orson King.
– Sol Stedloe je ubio oca one
djevojke Opal McInnes. Ja to ni-
sam mogao učiniti. Bio sam za-
ljubljen u Opal. Poslao bih ranč
do vruga. Ali Stedloe je bio za-
ljubljen u ranč. Zbog toga je po-
stao zločincem.

– Znam to – odvрати Pecos
i podigne lijevu ruku. – Baci
oružje, Orsone Kingu, samo ta-
ko možeš otići odavle!

– Neću! – poviče King i po-
tegne revolver.

Potegne i Pecos, pa kroz za-
miruću noć odjeknuše pucnji,
pet pucnjeva, i probudiše grad.

Vlasnik prodavaonice prvi je
prišao prozoru i nasred ulice
ugledao dva čovjeka.

Jedan od njih padne na kolje-
na i lice mu se zabije u praši-
nu.

Drugi je muškarac nadlani-
com brisao čelo.

To je bio šerif.

Iz restorana je dotrčala Opal McInnes.

Vlasnik prodavaonice je čuo kako joj Pecos govori:

— Ništa, djevojčice što bi me izvana moglo ozlijediti.

XXII

Stizali su novi doseljenici. Pecos je još dvije godine ostao šerif. Zatim je oblast podijeljena, a King Lodge je dobio drugo ime i postao sjedištem upravne vlasti.

Pecosa su htjeli izabrati za oblasnog šerifa ali se on nije

želio kandidirati. Povukao se sa svojom suprugom Opal u onu dolinu. Tamo je Charly uz pomoć nekoliko Meksikanaca obnovio i dovršio McInnesovu farmu.

Kad su stigli Pecos i Opal, farma se za kratko vrijeme prošula u cijeloj pokrajini po rasnim konjima.

Uskoro je farmom trčkaralo i dvoje djece, a Charly se sve više pretvarao u stričeka koji zna pričati lijepe priče.

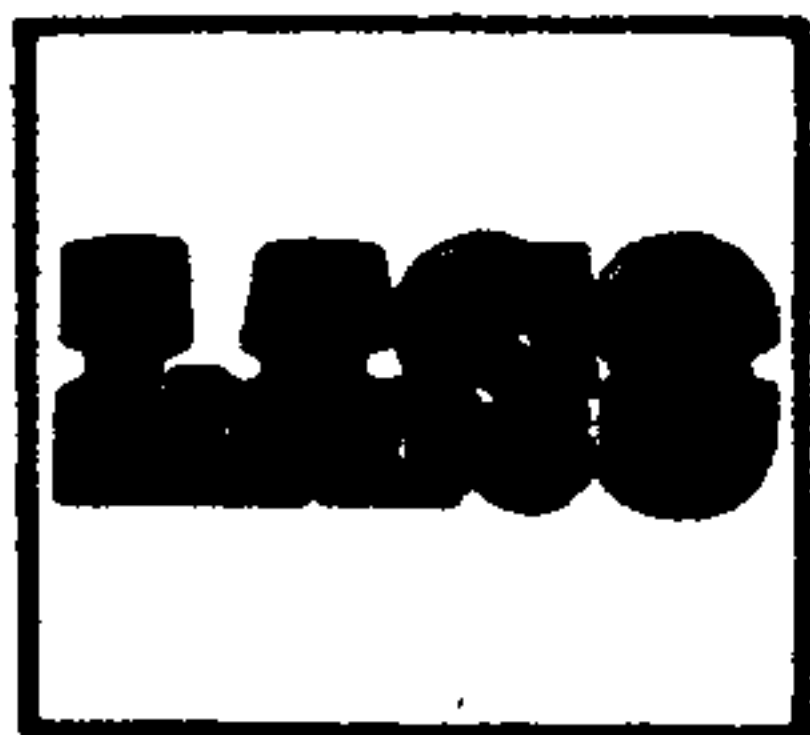
Jedna od njih je i ova o Archibaldy Sheepcheeseu.

KRAJ

U PRIPREMI:

Howard Ford:

EMERSONOV POTHRVAT

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 7020 d, a za šest mjeseci 3510 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216, za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00.

Uplata na devizni račun 30301 – 620 – 16 – 25731 – 3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačke banke, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 55.000 d, c/b stranica 40.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 1973. od 26. XI 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

fashion jeans

Novi modeli fashion jeansa u robnim kućama i
prodavaonicama VARTEKSA, STANDARD
KONFEKCIJE i ATEKSA.

Levi's

KVALITETA JE UVIJEK U MODI